

Γ. ΑΘΑΝΑ

ΠΡΩΪΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΠΡΩΪΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ. ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	<i>Σελίδες</i>
Πρόλογος	γ'
Πρωϊνὸ ξεκίνημα.	1
Τετράστιχα.	2
Προσευχή	6
Ἐπαρχία	7
*Αἰ-Δημήτρης	9
Τὸ λιμάνι τῆς Ναυπάκτου	11
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή	15
Χρυσὲς Ζυγαριῆς	16
Νοικοκυρόσπιτο	18
* Ἀρχοντοπούλα στὸ χορὸ	19
Συμπεθεριά	21
Τὸ καλοκαῖρι τῶν καριτσῶν.	23
Στὸ περιβόλι τοῦ Νόβα.	25
Κεφαλόβρυσσο.	27
Τὸ πειὸ καλὸ περιβόλι.	28
Χορτάρι τῆς αὐλῆς.	29
Ζωγραφιὰ.	30
Τξιμιώτισσες.	31
* Ἀπομεινάρι.	32

Φλογέρα στὸ κάστρο	33
Στὸν κάτω δρόμο	34
Ξόμπλια τοῦ φεγγαριοῦ	35
Τὸ μισοφέγγαρο ἔδωσε στὸ κάστρο	38
Ξωμάχος	39
Ἔρωτας στὰ χωράφια	41
Πέλιστα	43
Στὸν Αἰ Γιάννη	45
Διαμάντω	47
Χορὸς μὲ τὸ φεγγάρι	49
Τοῦ πεθαμένου ναυτικοῦ	52
ἌΟνειρο	54
Στερνὲς ἀχτίδες	56
Μὲ τὴ βροχή	57
Κοῦοι χειμῶνες	58
Ἐνα βράδυ στὸ παραγῶνι	59
Ἄνεμῶνες	60
Οἱ χωριανοί	62
Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα	64
Τετράστιχα	71
Ἡ πούλια τῆς μικρούλας	83
Καῦμός	90
Ἄνοιξη	92
Τί λὲς ἐκεῖ !	93
Τὰ δειλινὰ τοῦ κήπου	96
Νυχτερινὴ συντροφιά	98
Ἐκδρομὴ	100

Μισῶ τὴ γαλήνη.	102
Πρωτοβρόχια.	104
Χινοπωρινὸς περίπατος.	105
Κυκλαμιές.	107
χειμωνιάτικο.	109
*Υμέναιος.	110
Νύχτες τῆς ἀκροθαλασσιᾶς.	112
Αἴσθημα.	117
Φυσιολάτρισα.	114
Ξένο πουλάκι.	115
*Ἐρωτικά περασμένα.	116
Τὸ χαμένο μανιῆλι.	117
Πρωινὸ ξεκίνημα.	119

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΛΥΠΟΥΜΑΙ πώς δεν έχω πρόχειρο τη στιγμή που το χρειάζομαι κάποιο μου άρθράκι που κάπου φάνηκε· δήλωνε βιαστικά, μα καθαρά δπωσδήποτε, την έντύπωση την προξενημένη σ' έμέ από το πρώτο διάβασμα του βιβλίου, που λέγεται «Πρωινό ξεκίνημα»· το ήθελα για να συντάξω, καλεσμένος από τον ποιητή του, τον πρόλογο τουτου σε τρόπο που να συνεχίση και να συμπληρώνη το άρθράκι. Δεν πειράζει, επί τέλους. Κ' έτσι θά έχω κάτι να ειπώ. Γιατί το βιβλίο το ξαναδιάβασα και μου έδωσε την ίδια τη συμπάθεια, μάλιστα πλουτισμένη και με κάποιους άλλους στοιχεία. Τόν ποιητή — θέλω να σημειώσω, γενικώτατα για όλους του είδους αυτού, τους περιεργα γοητευτικούς ανθρώπους — δεν τον αναγνωρίζω σύμφωνα μ' έναν, άεχώριστα τον ίδιο, τρόπο. Σάν τη γυναίκα, — έννοω το πλάσμα αυτό σε όλη του την άκαιρία ιδανικότητα, δόξα σ' αυτή να συγκρίνεται με τον ποιητή, και όχι λιγότερη τιμή στον ποιητή να καθρεφίζεται στο άκριβο μ'ά όχι πάντα καθαρό αυτό κρύσταλλο, — σάν τη γυναίκα και ο ποιητής. Σου παρουσιάζεται και σε τραβᾷ σάν όλα τὰ όμορφα· ύστερα τόν ξαναβλέπεις και αναγκάζεσαι νερό στο κρασί σου να βάλης· δεν σου κάνει την ίδια αίσθηση. Άλλη φορά τόν ξαναβλέπεις, ύστερ' από το πρώτο κοίταγμα, και τόν ξαναβρίσκεις όμοια και άμετάβλητα ώραια· ή και ώραιότερα. Τρίτη περίπτωση: Σου παρουσιάζεται, και μένεις άδιάφορος. Κ' ύστερ' από καιρό, έτσι βαρυστοιμμένα ξεφυλλίζοντάς τον, ξαφνίζεσαι· ξανολγεις μαργαριτάρια μέσα στα στρείδια που ώς τότε τὰ πλιότενες άδειανά. 'Ο ποιητής με το «Πρωινό ξεκίνημά» τον άντέχει στα ξανακοιτάγματα. Και μπορεί και να κερδίση από αυτά. Με τη γυναίκα του και αισθησία είναι ντυμένος πολύ άπλά και πολύ προσεχτικά. Αισθάνσαι πώς ξέρει και νύνεται· και ό,τι του λείπει δέ θά είναι από φτώχεια. 'Ο ποιητής μᾶς παρουσιάζει το *εγώ* του περιωρισμένο σε καθαρά παραστημένο κόσμο· ο κόσμος αυτός βρίσκεται έξω από εκείνον και, μαζί, μέσα σ' εκείνον. Σωστά σωστά, το ύποκείμενο ενός ανθρώπου μπορεί να είναι κι αυτό κόσμος· το ύποκείμενο είναι και, το ίδιο, *άντικείμενο*· μπροστά σ' ένα «άπό περιωπής» κοίταγμα, τὰ ξεχωρίσματα, σε τέχνη ύποκειμενική και άντικειμενική, σε ποίηση που σύγκειται από έσωτερικότητα και σε ποίηση που είναι μονάχα έξωτερική, τὰ ξεχωρίσματα· αυτά βρισκονται συχνά πώς είναι κολοκυθένια. Άναλύω *έμένα* και μιλώ για *μένα*· δεν είναι το *μίλημά* μου τουτο σημαντικό, μονάχα γιατί, έτσι, μαζί *ανάλυω έσένα* και μιλώ για *ένα*· μα και ακόμα και γιατί το *εγώ* είναι — ξέρω κ' *εγώ* — σάν *ένα* βουνό, σάν *ένα* δάσος, σά *μιά* τοποθεσία, σά *μιά* πολιτεία, σάν ιστορία, σά φιλοσοφία· ήμπορεί και να μὴν είναι τίποτε, παρὰ μονάχα το πλάσμα του τεχνίτη φτάνει. Κι από την άλλη τη μεριά και το θέμα τό, καθώς φαίνεται, αντικειμενικώτατο δεν είναι παρὰ μεταμόρφωση κ' εκδήλωση μιᾶς όλης διόλου ύποκειμενικής διάθεσης· καθώς μπορεί να είναι ή ύποκειμενική διάθεση που εκφράζω ο ποιη-

τῆς ἐγώ, μπορεί νά εἶναι μιὰ δραματική κατάσταση, ξέγυμα καί ξεσπάσμα μιᾶς ἄλλης ἀπό τή δική μου ψυχῆς, καί νά εἶμαι, ὁ ποιητής, ὑποκριτής. Σταματῶ, γιατί δε θέλω νά πάρω τόν κατήφορο σέ ἀνάπτυξη, καθῶς αὐτή, πού σηκώνει νερό, καί, ἄθελαι, νά τραβήξω μακριά ἀπό τήν καθ' ἑαυτοῦ υπόθεση τοῦ προλόγου τούτου. Ὅμως ἤθελα συνοπτικά κ' ἐδῶ νά σημειώσω πῶς τὰ λεγόμενα ὑποκειμενικά καί ἀντικειμενικά σιά ἔργα τῶν ποιητῶν, αὐτά εἶναι μέτρα — πῶς νά τὰ εἰπῶ! — προσωρινά, σημάδια ἐξωτερικά — ἐδῶ στέκεται ἡ λέξη — πού δε χρησιμεύουν παρά πῶς νά εὐκολύνουν ὅποσδήποτε τήν ἀνάγκη γιά μιὰ κατάταξη, καί γιά μιὰ τοποθέτηση. Καί ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, μολοντί δε φαίνεται νά πολυκαταγίνεταν σέ τέτοια παρατηρήματα, ἔρριξε στό γράμμα του τῆς 7 τοῦ Νοέμβρη τοῦ 1877 πρὸς τόν Ἑμμανουήλ Ροΐδη, φωτεινά καί χτυπητά, μιὰ φράση, σέ ἄλλη ἀνάμεσα : « Τὰ περι ὑποκειμενικότητος καί ἀντικειμενικότητος ἔωλα καί τετριμμένα . . . » Ὅμως, κ' ἔτσι, μπορούμε νά λέμε πῶς φανερόνται στῶν ποιητῶν τὰ ἔργα, ὑποκειμενικότητες δύο εἰδῶν: ἀπομονωμένες καί συνταιριασμένες. Ἐννοεῖται πῶς ἐδῶ στοχάζομαι γιά τὰ ὑποκείμενα τῶν ποιητῶν πού ἀξίζουν· σταγ τὸ ἐγώ εἶναι ρηχὸ καί κρύο, δός του ὅλη τήν ἔμφαση ἀπὸ τὸ πάθος τῆς Σαμφῶς κι ὅλη τήν ἀπάθεια τῶν Ὁμήρων, θά σοῦ τὰ κάμη ἔριδο. Ἀπομονώσου, ὑποκείμενο, ὅσο δύνασαι· κλεισε τὰ μάτια σου, ἢ στύλωσέ τὰ πρὸς ἐνα σημεῖο, καθῶς οἱ παλαιοὶ ἐκείνοι ὀφθαλμοκόποι. Ἡ πνοή πού σέ σαλεύει καί σὸ βυθὸ πού βρῖσκεσαι, ἡ τέχνη σου πού τὸν ἐξωτερικεύεις τὸ σάλο σου, μέ φτάνουν, γιά νά μοῦ δώσουν τήν καλολογικὴ συγκίνηση. Ἡ: Ἡ γνώρισέ με μὲ ὅποιο ἀντικείμενο, πού γιά νά τὸ ζητήσης καί γιά νά συνταιριαστής μ' αὐτό, σημαίνει πῶς τὸ εἶχες δυνάμει μέσα σου ἀπὸ πρῖν. Τόσο τὸ καλύτερο, εἶμαι δικός σου, γιά τῆ χαρὰ πού μοῦ ἔδωκες.

*

Ἐπάρχει κάποιον ρητὸ ἀπὸ ἓνα στίχο τοῦ Γκαίτε, ρητὸ ἀπὸ ἐκεῖνα πού σέ κάνουν νά συλλογίζεσαι : « Θέλουμε νά μᾶς δημιουργήσετε κόσμο πέρα ἀπὸ τὸν κόσμο ». Ὅσο καί ἂν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς δημιουργίας εἶναι ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς πού μπορεί νά φιλοδοξήσει ὁ ποιητής, δὲν εἶναι καί ἡ μοναδικὴ δόξα γιά τὸν ποιητὴ. « Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ξέρει κι ἄλλο μονοπάτι », μᾶς διδάσκει ὁ συχνὰ πυκνὰ σάμπως γκαϊτικά σκεπτόμενος ἑλληνικὸς λαός. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου πολλοὶ μοναί εἰσὶ, θὰ ἔλεγε καί ὁ Μεσσίας τῆς Ποιητικῆς, καθῶς ὁ Ραββὶ τοῦ Ἐυαγγελίου. Ὅμοια σοφὸ θὰ εἶναι καί τὸ ρητὸ τοῦτο : « Θέλουμε νά μᾶς δημιουργήσετε κόσμο μέσα ἀπὸ τὸν κόσμο σας ». Ὁ ποιητὴς τοῦ « Πλωτῶν ἑκινήματος » εὐτύχησε τὸ ἐγώ του νά τὸ συνταιριάξῃ ἀξεχώριστα μ' ἓνα κόσμο. Κόσμος μὲ καθαρὸ σχῆμα καί μὲ περιορισμένα σύνορα, πού χρειάζονται καί στὸν πιὸ μεγαλόπνοο τεχνίτη, γιά νά μὴν πέφτη δλότελα στοῦ χάους τὰ ἀσύστατα καί στοῦ σκοταδιοῦ τὰ ἄμορφα. Καί τί ἄλλο εἶναι ὁ στίχος, πού μέσα σ' αὐτὸν ἡ ποίηση παίρνει στήν ἐντέλεια τὸ εἶναι τῆς, τί ἄλλο εἶναι παρὰ τοῦ σχηματισμένου καί τοῦ περιορισμένου τὸ σύμβολο, ἀκριβῶς γιά νά παίρῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ ποιητῆ,

μέσα στο εμπόδιο τουτο, δηλ του την ένταση τή θριαμβευτική. 'Ο κόσμος του ποιητή μου είναι ή επαρχία. Κάτι πού στέκεται μεταξύ του άγροτικού ειδυλλιακού χωριού και τής πολύτυρης αστικής πολιτείας. Γι' αυτό και ή ποίηση σιό «Πρωινό ξεκίνημα» στέκεται ανάμεσα από τó καθαρό δημοτικό τραγούδι, άκόμα κι από τó στίχο των έντεχνα στήν ιστορία μας συνεχιστών του δημοτικού τραγουδιού,— και από τούς μεγαλότολους λυρισμούς πού πετοθν άχαλλώντοι και χαλινωμένοι στή ελάχη μεγαλύτερων μανιακών Πηγάσών. Είναι, όχι ή άπλοική άνυπογία του χωριάτη, αλλά ή πονηρημένη άφέλεια του επαρχιώτη μπροστά στον άνυπόφορο συχνά πρωτενουσαίανο. «Τό περιβόλι τού Νόβα», τó ποίημα πού άριστα θά μπορούσε νά χαρακτηρίση τή συνολική τή χάρη τής πρωινά ξεκινήμενης αυτής Μούσας, δέν είναι κανένα κομμάτι βουνού ή κανένα δάσους ξέφωτο στή φυσική του ή σχεδόν στήν πρωτωτόγονη κατάσταση' είναι περιβόλι συναπαρτιούνται μέσα του, καλοβαλμένα σέ γωνιές, σέ βραγιές και σέ στρατόνα δέντρα και χαμόδεντρα και λούλουδα του ντόπιου, άκόμα και του ζωτικού προσανατολιμένου έκπαι φωτόκοσμου, όπωσδήποτε φροντισμένα σέ κύκλο γύρω πού είναι άνήμορα νά τόν προσπεράσουν.

**Ο γραφικός εύκάλυπτος ψηλώνει και σαλεύει
Σάν εμπνευσμένο ιδανικό μιās καθαρόαιμης νιότης,
Κι' ή λεμονιά πού δέ μπορεί σιό ψήλο του ν' άνέβη
Έρωτικά στή ρίζα του τινάζει τόν άνθό της.**

Και ο ποιητής δίνει στήν επαρχία του όλο τó χαρωποίο άνθιομα του περιβολιού του Νόβα, προγονικού του άγαθού.

Σ' ένα περιοδικό του προτήτερον καιρού πού φέρονταν έκδότης του νέος ποιητής, ο Πάνος Ταγκόπουλος, σιόν «Πυρσό», είχα κάποτε διαβάσει ένα διπλό ξεχώρισμα των νεώτερον τή καιρώ εκείνφ ποιητών μας με χαρακτηριστική έξυπνάδα κριτικό λυπομαι πού μου είναι άδύνατο νά τó θυμηθώ τή στιγμή τούτη μου άπόμεινε μονάχη ή από τήν ένθύμηση έντύπωση, σκιās όναρ, χωρίς τó πρᾶγμα. Δέν περιάζει. Τά ξεχώρισμα του είδους αυτου σιολλοματα είναι, πού και με όλο τους τó καλαισθητικό συνταίριασμα, δέν είναι άπαραίτητα πάντα. Όμως και ή κριτική των έργων τής τέχνης, με όλο της τόν από γνώση όγκο, τέχνη είναι, δηλαδή πρῶτ' άπ' όλα, παιγνίδι. Άγαπᾶ νά διασκεδάση, και τούς άλλους και τόν έαυτό της. Και λοιπόν μου ήρθεν από καιρό κάποιον άλλου είδους ξεχώρισμα και γενικώτατα γιά τήν ποιητική κατεύθυνση, και, ιδιαίτερα, γιά τήν ποιητική μας έδω κίνηση τής τελευταίας πιό πολύ ώρας. Μπορούμε νά διαρίσουμε τούς έν ενεργεία ποιητές μας σέ δύο μοίρες: σέ λειτουργικούς και σέ οικειασούς: οι πρώτοι, άκόμα και οι λιγόλογοι, φαίνονται πώς διαφέρουν από τούς δεύτερους καθώς οι ρήτορες των πανηγυρικών και οι από άμβωνος έεροκήρυκες διαφέρουν από τούς άνεπίδειχτους τού σαλονιού συζητητές ή τούς άπίρτιτους σιγαλόφωνους κενφρανασιέ! Τούτο δά σημαίνει πώς οι πρώτοι άγνοούν

τὰ γλυκὰ ἢ τὰ πειραχτικά ψιθυρίσματα καὶ οἱ δεῦτεροι πῶς δὲν ξέρον· νὰ τραγουδοῦν. Οἱ πρῶτοι δὲν παρουσιάζονται χωρὶς πετραχέλι καὶ σχεδὸν πάντα ἱεροτελεσίαις ὑψώ-
νοντας τὸ δισκοπότηρο. Οἱ δεῦτεροι χάνονται μὲ τὸ τραγούδι τους εἰς μιὰ ἱλαρὰ αἰσθη-
ματικὴν, ἐξυπνὴν, ἀξετοίπωτην, παράξενην, νόστιμην κουβένταν* ἢ Μοῦσά τους γελᾷ θα-
κρῦθεν, καὶ τὸ δάκρυδ' τῆς εἶναι συγὰ σὰν εἰρωνεία κ' ἐκείνο. Οἱ πρῶτοι βρῆσκοντε
τρόπο μέσα στὴν παραδομένην ἀκνησίαν νὰ σαλεύουσιν καὶ νὰ προβαίνουν ἄνετα· οἱ δεύ-
τεροι δὲν εἶναι τόσο νεωτεριστὲς ὅσο στοχάζονται. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς μέσα στὰ ἔργα
τῶν πιὸ μεγάλων ἀπολλωνιδῶν ἀνάμεσα στους αἰῶνες βρῆσκονται χωνεμένες καὶ οἱ
δύο κατατροπιές οἰκειῶν καὶ λειτουργικῶν. Ἐγγίζω γνωρίσματα πού κυριαρχοῦν,
καὶ παρατηροῦμε σὰν ἀποκλειστικά, χωρὶς νὰ διώχνουν τὴν ἐξάφροση καὶ τὴν πολυτρο-
πία. Μὰ κάποτε οἱ λειτουργικοὶ λησμονοῦν νὰ καταβαίνουν ἀπὸ τὰ σύγνεφα, καὶ οἱ
οἰκειῶν κακομεταχειρίζονται τὸ στίχο, ἀπὸ ἀρχή, ἀπὸ παρεξήγησι, ἀπὸ ἀκαματιά,
ἀπὸ ἀμάθεια, ἀδιάφορο· τὸ στίχο πού, καθὼς τὸν μνημονεύει ἕνας ἀπὸ τοὺς καρπερώ-
τερους ἀρχηγούς τοῦ σύγχρονου λυρισμοῦ, «γεννίεται αἰώνιος, γιατί εἶναι θεός»¹⁾, τὸ
στίχο πού παίρνει, καθὼς δείχνεται περπατώντας τὴν τελευταία αὐτὴ στιγμή στὴν ἱστο-
ρία μας, τοὺς δύο ἀκριβῶς ἀντίθετους δρόμους· παράδειγμα ἀπὸ δῶ ὁ στίχος τοῦ
Ρήγγα Γκόλφη, ἡ προσφθδικὴ ἀκρίβεια πού δὲν παραστρατίζει· κ' ἀπὸ κεί ὁ στίχος τοῦ
ἀλεξανδρινοῦ Καβάφη, πού σὰ νὰ ντρέπεται γιατί μετριέται καὶ σὰ νὰ πάη, σώνει καὶ
καλά, νὰ ξεγίγη ἀπὸ στίχος. Καθὼς ἡ ἐπαρχία τοῦ ποιητῆ στέκεται ἀνάμεσα χωριοῦ
καὶ πολιτείας, εἶσι καὶ ὁ ποιητῆς στέκεται καὶ μὲ τὸ τραγούδι του καὶ μὲ τὸ στίχο του
ἀνάμεσα λειτουργικῶν καὶ οἰκειῶν· κάτι πού πλησιάζει πρὸς τὴν παιγνιδιάρικην
ἀφροντισιά τῶν δευτέρων, ὅμως χωρὶς νὰ παύη ὁ στίχος του νὰ θυμῆται τὴ φροντι-
σμένη μελωδικὰ μετρικὴ τῶν πρώτων. Καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνομε ἀπὸ τὴ σκέψη
μας πῶς σημαίνουν καὶ πολλὴ στὴν ἐκτίμησι τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τὰ τεχνικὰ στοιχεῖα
του· φτάνει νὰ τὸ ἐννοοῦμε πῶς ἡ ποίησι μπορεῖ νὰ εἶναι κάτι φιλοσοφικώτερο ἀπὸ
τὴν ἱστορία, καθὼς τὴ χαραχτήρισε ὁ Ἀριστοτέλης· μὰ πάντα καταχρηστικά εἶναι ἡ
γίνεσι φιλοσοφία· γιατί κύρια καὶ οὐσιαστικά δὲν εἶναι παρὰ φιλολογία, μὲ ὅλη τὴν
ἀπὸ κάποιαν ἐπιπολαιότητα ὑποίμηση καὶ σχεδὸν καταφρόνησι πού μεταχειρίζονται
πολλοί, νεοφώτιστοι τάχα, κ' ἄλλοῦ κ' ἐδῶ, κάθε φορὰ τὴ λέξι φιλολογία, δταν
καταδεχτοῦνε νὰ τὴν προφέρουσιν.

*

Ὁ ποιητῆς μὲ τὸ «Πρωῖνὸ ξεκίνημα» δείχνει, χωρὶς νὰ τὸ ὑποτινέται ἴσως, καὶ
κάποιο ἄλλο προτίρημα: Δείχνει μέσα στὸ βιβλίον του πῶς ξέρει καὶ πῶς ἔχει ἀποθη-
κευμένα γιὰ τὴν τέχνη του πράγματα καὶ περισσότερα καὶ διαφορετικώτερα κ' ἄν' ὅτι
φαίνεται στους στίχους του. Μὰς τὸ προδίδει τὸ ποίημα «Τὸ λιμάνι τῆς Ναυπάκτου».

1) ὁ Henri de Régnier.

Βλέπεις πώς μπορεί να μουσουργήσει σε πολυπλοκώτερα έργα. Ἡ πότνια ἱστορία τὸν ἀπασχολεῖ γιὰ μιὰ στιγμή, κινεῖται καὶ κεντρίζεται ἀπὸ οἰστρὸς ἐπικολυρικούς. Γλήγορα συνέρχεται, περιορᾶται, περιορίζεται, δὲν κοιτάζει πρὸς τὴν ἔκταση, Ἰσα Ἰσα γὰρ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐνταση ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ χάρις τὸ τραγούδι του. Ξεκαβαλλικεύει στὰ τωρινά. Τὸν κοσμάκη τῆς ἐπαρχίας του ἀπὸ «τὰ παλιὰ τ' ἀμπέλια τὰ ξεθυμασμένα» ὡς «τὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ μοσκοβολάει μὲ τὰ στολιστὰ παραθυράκια», τὰ λογῆς γνωρίσματα καὶ χαρίσματα τὰ συμμαζεύει, τὰ ζυγιάζει καὶ τὰ μετράει σὲ ζυγαριές, ποὺ εἶναι τῷ ὄντι, χρυσές. Στὸ σπιτιοῦ του τὴν αὐλή

**Τὸ κοινότερο χορτάρι
Γίνεται τὸ πειδ ἄμορφο
Τοῦ Μαγιοῦ λουλούδι !
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
Τὸ χειρότερο πουλι
Δεῖ τὸ πειδ γλυκὸ τραγοῦδι !**

Εἶναι τὰ μάγια τὰ ποιητικά, σὰν τὸ περιδέραιο τῆς μάγισσας ποὺ τὸ φοροῦσες κι' ἄσκημη γὰρ ἦσουνα καὶ γριά, θ' ἀχτιδοβολοῦσες ἀπὸ ἄμορφα κι' ἀπὸ νιάτα. Ὅμως εἶναι καὶ «ἡ μετριότης καὶ ἡ δεξιότης, ἡ εὐγενεστάτη καὶ χαριεπιδότη ἀρετὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος», (δὲν ξέρω πὼς μοῦ ἤρθε στὸ νοῦ ὁ λόγος αὐτὸς ἀπὸ μιὰ πολυφημισμένη ἱστορία ¹⁾). Ἀρετὴ βέβαια, τοῦ ἑλληνικοῦ τοῦ νοῦ, ἀλλὰ ὄχι καὶ μοναδική, οὔτε καὶ ἡ μόνη οὐσιαστικὴ, ποὺ σὰ νὰ τὸ εὐλογῇ τὸ βιβλίο τοῦτο. Τὸ ὄνειρο ποὺ ἐγερθεῖται ἢ κόρη» πὼς ξεδιπλώνει τὸ πρόβλημα τοῦ ἰδανικοῦ ποὺ μᾶς τρικυμίζει πάντα, πραγματοποιώντας το στὴν ἄχαρη ζωὴ μας ἀπὸ τὰ κοινότερα κι' ἀπὸ τὰ συνηθισμένα! Τὸ ὄνειρο εἶν' ἐνα ἀπὸ τὰ δεξιότερα πλεγμένα τραγούδια, ὕμνος τῆς ζωῆς, καθὼς θὰ μπορούσες νὰ τὴν ἐπιτύχῃς σὲ μιὰ ἡσυχὴ γωνιά τοῦ περιβολιοῦ τοῦ Νόβα. Πῶς μπαίνει στὸ ρυθμὸ καὶ σχεδὸν ἀπαλαίνεται ἡ ἀργιόγυδα ποὺ κραζεῖται Διαμάντω !

**Διαμάντω ! Διαμάντω ! Ποῦ εἶσαι, μωρὴ Διαμάντω !
Πρῶτη φορὰ ἀνεβαίνω στὸ λόγγο, στὸ βουνό,
Καὶ δὲ σὲ βλέπω ὀλόρθη ἀπάνω στὰ τσουνάρια
Καὶ τὸ λυπητερό σου τραγοῦδι δὲν ἀκῶ !**

Καὶ πὼς, κάθε φορὰ ποὺ διαβάζω τὴν «Ἀρχοντοπούλα στὸ χωριό», ξαναγοικῶ νὰ βράζῃ μέσα μου ὅλο τὸ κοιμισμένο ἐπαρχιώτικο αἷμα, σὰ νὰ θέλῃ νὰ ξαναποχτήσῃ τὴν πρωτόγονη ρουμλιώτικη ροδοκοκκινάδα του, καὶ κρέμωμαι, χωριατόπουλο στὸ χοροστάσι μέσα, ἀπὸ τὴν ἄσπερη φρούστα τῆς βασιλίσσας τοῦ χοροῦ :

1) Ἡ ἱστορία τῆς «Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας» τοῦ Καρόλου Μύλλερ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Κυπριανό.

**Καθώς ἡ φλόγα τῆς φωτιᾶς λιγίεται στὴν ὁρμή της,
Ἔτσι λιγίεται κ' ἡ Μαρτιῶ καὶ παίζει τὸ κορμί της.**

**Ἄσπερη φούστα καὶ βελίσι
Δῶ θὰ πείση, καὶ θὰ πείση!**

Τὰ «Σόμπλια τοῦ Φεγγαριοῦ»

**Θᾶμα κι' αὐτὸ τ' ἀποκρινό!
Στὸ περιβόλι τὸ πικνὸ
Καθὼς κοιμότον σκοτεινὸ
Μετῆκε ἡ κυρὰ Σελήνη
Καὶ ξύπνησε γιὰ μιὰ στιγμή
Τ' ἀηδόνη καὶ τὸ γιασεμί
Καὶ τὴ μουντὴ νεροσουρμὴ
Ποῦ δλόχρυση ἔχει γίνει!**

Καὶ τὸ «Τί λὲς ἐκεῖ»

**— Στὴ ρίζα ρίζα τὸ βουνὸ
Περνάει δρομάκι ταπεινὸ
Μὲς σ' ἐλιγὲς καὶ βᾶτα
Πᾶμε, γαλανομάτα;
— Ἐνεῖ ἕνας βράχος κρύβει
Μιᾶς βλάχας τὸ καλύβι!
Θὰ μᾶς ἰδῆ, κ' εἶναι κακὴ...
— Τί λὲς ἐκεῖ!**

μὲ τὴν ἰλαρὴ καὶ τὴν πονηρὴ τῶν χορευτικῶν τους ρυθμῶν συμπλοκὴ ὁπου ἡ σερπετῆ ρίμα διπλοχτυπᾷ καὶ τριπλοχτυπᾷ τὸ νῆφι της μεθυστικὰ γιὰ τὴν αἰσθησὴ μας, μὲ κάτι, δὲν ξέρω, ποῦ εἶναι ἡ χάρη τοῦ ποιητικοῦ λόγου ἔξω ἀπὸ κάθε ἰδεολογία, εἶτε πλαστικὰ εἶτε μουσικὰ ἐκφρασμένη, ποῦ εἶναι περισσότερο γιὰ νὰ τὸ λὲς τραγουδιᾶ παρὰ γιὰ νὰ τὸ ἀπαγγέλλης, μᾶς δείχνουσε πὼς ὁ ποιητὴς εἶναι δεξιότηχνης κύριος τοῦ στίχου στὶς πιὸ εὐτυχημένες του στιγμῆς. Ὅμως ἀνοίγοντας τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου ποῦ ἐπιγράφεται «Πρωῖνὸ ξεκίνημα», δὲν ἀπαιτοῦμε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μιὰ τέτοια ποίηση μέσα στὸν τόπο της, ποῦ ζωὴ καθὼς τοῦ παίρνει ἔτσι καὶ τοῦ δίνει, μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρει, καὶ τὸ ἀπολαύουμε καθὼς ἕναν ὀρθρινὸ περιπάτο ἀνοιξιᾶτικο ποῦ μᾶς φέρνει ἴσα ὀλοῖσα σ' ἕνα φραγμένο περιβολάκι τὰ ρόδα του, καὶ μετρημένα καὶ ἀραιὰ, καὶ χωρὶς τὴν ἀνεξάντλητην ἐκείνη ποικιλία τῶν εἰδῶν—τῆς τέχνης τὴν πολυπροσωπία—ἀνάμεσα στὰ καλλιεργημένα τὰ τριαντάφυλλα, κρατοῦνε μολαταῦτα τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ρόδα αὐτὰ τοῦ φραγμένου περιβολιοῦ, ὅλο τὸν Ἄπριλη στὰ φυλλαράκια τους.

Τὴν ὀμορφιὰ μιᾶς ἡσυχῆς κ' εἰρηνικῆς ζωῆς,
Ποῦ ἀνθῆι σὰν τὸ βασιλικὸ καὶ τρέχει σὰ ρυάκι,
Ποῦ σὰ σπουργίτης κελαῖδει στὴν ἄκρη τῆς σκεπῆς
Καὶ σὰν καπνὸς ὑψώνεται σπιτίσιος τὸ βραδάκι—

— Αὐτὴ τὴν ὀμορφη ζωὴ, τὴν ταπεινὴ ζωὴ,
Πῶχει ἀβασίλευτη χαρὰ κι' ἀγέραστη ἔχει νειότη,
Νὰ ψάλλω σὰν κορυδαλὸς ζηλεύω μιὰν αὐγὴ
Προτοῦ πεθάνη μέσα μου ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπαρχιώτη!

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Κι' όταν γιομίζης φουντωτός τὸ πέτρινο πεζοῦλι,
Κι' όταν ἀνθῆς παράμερα στὸν τρύπιο ντενεκούλη,
Βασιλικέ μου, ὅπουθε θὲς δόσμου κλωνὶ κλωνάρι
— Τὴν ἴδια θᾶχη μυρουδιά, τὴν ἴδια θᾶχη χάρη !

ΡΥΑΚΙ

Μὲ τί χαρὰ τὸ ἀστεῖρευτο ρυάκι μουρμουρίζει !
Ἄνθους ἐδῶ, λιπὲς ἐκεῖ κ' ἄλλοῦ σπαρτὰ ποτίζει.
Ψηλὰ δουλεύει φτερωτές, πλένει προικιὰ πειὸ κάτου
— Μὰ πάντα ἔχει τὴ χάρη του λυωμένη στὰ νερά του.

ΚΕΛΑΪΔΗΜΑΤΑ

Στὴ νεροφόρα τοῦ σπιτιοῦ λαλοῦν τὰ χελιδόνια—
Οἱ στέρφοι βάτοι ἀνθίζουνε γλωσσίτσες ἀπὸ ἀηδόνια—
Σπᾶν τοῦ κλουβιοῦ τὰ κάγκελλα νὰ βγῆ τὸ κανερίνι—
Κι' ὄλοι τους ἕνας γίνονται σκοπὸς μεσ' τὴ γαλήνη!

ΚΑΠΝΟΣ

Τὸ κάθε σπίτι θυμιατὸ στὴν ὑπαιθρὴ ἐκκλησία.
Καλοδεχούμενη φτωχῶν καὶ πλούσιων ἡ θυσία.
Ὁ βραδυνὸς καπνὸς ἀχνὸς κ' ὀλόϊσος ἀνεβαίνει
Σὰ στεναγμὸς ποῦ ἀλάφρωσε καρδοῦλα ἐρωτευμένη.

ΧΑΡΑ

Γλυκειά ζωή μας τοῦ χωριοῦ, μὲ τ' ἀλαφρό σου βῆμα
Ἄπ' τὸ κατόφλι τοῦ σπιτιοῦ σιγὰ περνᾷς στὸ μνημα—
Κι' ὁ ἀνθισμένος σου κισσὸς γελῶντας περιπλέκει
Τὴν κούνια, τὴν παστάδα μας, τὸν τάφο μας παρέκει . . .

ΝΕΙΟΤΗ

Αἰώνια ἡ νειότη τῆς ζωῆς! . . . Τί κι' ἂν ἀλλάξη κἀτι ;
Ὁ κάμπος πάντα νειόγαμπρος μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ ἀργάτη.
Οἱ κῆποι σὰν ἀμάραντοι. Μεσ' τὰ κλουβιά τ' ἀηδόνα.
— Στὰ σπῆτια τρέχουν οἱ γενιὲς ἀπ' τὰ παιδιὰ στ' ἀγγόνια. . .

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

Πάνω ἀπ' τὸ Κάστρο, τὸ βουνό, τοὺς κήπους καὶ τ' ἀμπέλια
Τοῦ τραγουδιοῦ μου ἄς ραντιστοῦν σ' ἄν τὴ δροσιὰ τὰ γέλια.
Κι' ἄς τὰ ρουφήξῃ ὁ Ἐπαχτος μὲ τ' ἀνθοπέταλά του
— Νὰ μὴν ἀντιλαλήσουνε περ' ἀπ' τὰ σύνορά του!

ΨΥΧΗ

Εἶνε ἡ ψυχὴ μου μιὰ σεμνὴ τῆς ἐπαρχίας κόρη /
Ἄχ! κι' ἄς τῆς ἦτανε γραφτὸ νὰ ζῆ στὸ δροσοχώρι . . .
Ἄλλ' ὦ μικρές μου χωριανές, προδῶστε το σ' ἐμένα :
— Δὲν εἶνε κάποιος θάνατος κι' ὁ γάμος σας στὰ ξένα ;

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μικρό μου κι' ὄμορφο χωριό, δέξου τὴν προσευχή μου.
Στὴ ζέστα τῆς ἀγκάλης σου μεγάλωσε ἡ ψυχὴ μου.
Ἐσὺ τὴν καλομοίρανες καὶ ριζικό της ἔχει
Κάτι ἀπ' τῶν δέντρων τὴν κορφὴ κι' ἀπ' τὸ νερὸ ποῦ τρέχει !

Εἶμ' ἓνας μάγος ! Κάθε τι δικό σου ὅταν ἀγγίξω
Δίκρονη βρῦση δύναμης, πηγὴ χαρᾶς θ' ἀνοίξω.
Μπρὸς στοῦ σπιτιοῦ μου ἀνοίγονται τὸ ἴσο σταυροδρόμι
Τῆς ἀρετῆς οἱ ἀνήφοροι, τῆς εὐτυχίας οἱ δρόμοι.

Ἄλλα γιὰ μένα χαιρόνται στὴν πράσινη ἀγκαλιά σου
Ἄπ' τὴν κορφὴ τοῦ Κάστρου σου—ὡς τὴν ἀκρογιαλιά σου.
Κι' αὐτὰ τὰ κυπαρίσια σου μαυρίζουν πρὸς τὰ ὕψη
Σὰν καλογέροι ποῦ ξοροκοῦν, θλιμένοι αὐτοί, τὴ θλίψη !

Δὲ λησμονῶ τί σοῦ χρωστῶ κι' εἶμαι ὄλο εὐχὲς νὰ σώσω
Χίλιες φορὲς ἂν γίνεται νὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω !
Μὰ ἡ πειδὸ μεγάλη πληρωμὴ ποῦ θέλω νὰ σοῦ κάνω
Εἶνε νὰ ῥθῶ στὸ χῶμα σου μιὰ μέρα νὰ πεθάνω.

ΕΠΑΡΧΙΑ

ὦ ! ἂν ἦσουν μιὰ στενόκαρδη σὰν τῆς δικῆς μας μάνα
Τὶ πίκρες θὰ κατάπινες, τί βάσανα ποῦ θάχες !
Φαρμακωμένες τὴν ἀκοῦν τῆς σάλπιγγας τὴ διάννα,
Ποῦ τοὺς μαζεύει τὰ παιδιὰ καὶ μένουνε μονάχες.

Μὰ ἐσὺ πιστὴ στὸ κάλεσμα μιᾶς μοίρας βλογημένης
Τὰ χαϊδεμένα σου παιδιὰ μὲ τὴν εὐχὴ σου δίνεις·
Σ' ἄλλων μανάδων ἀγκαλιὰς μεγάλα τὰ μαθαίνεις
Κ' ἔρθη δὲν ἔρθη μιὰ Λαμπρὴ ποῦ νὰ τὰ περιμείνης !

Βουνό—και με τὸ μάλισμα τῶν πεύκων, τῶν ἐλάτων
Φρεσκάρεις τῆς πολυκοσμιᾶς τὸ μολυσμένο ἀγέρα.
Γιαλὸς — και με τὰ νάματα τῶν καθαρῶν κυμάτων
Ξεπλένεις και μωσκοβολᾶς τῶν λιμανιῶν τὴ λέρα!

Ἄστειρευτη δροσοπηγή! Κι' ἂν τῆς φυλῆς νοθέψη
Τὸ αἶμα, ἐσὺ με καθαρὸ τὸ ξανακαινουργώνεις.
Ἐσὺ παρθένα κύτταρα τροφοδοτεῖς τὴ σκέψη
Κι' ἀναφτερώνεις τὴν ψυχὴ και τὴ καρδιὰ τονώνεις.

Κι' ἄς μὴ ποτὲ κι' ἄς μὴ ποτὲ κακὸς καιρὸς τὸ φέρη
Ν' ἀλλάξης τὰ ζακόνια σου σὰν κάποιες ἄλλες μάνες. . .
—Στὸν ἀργαλειὸ νὰ κουραστῆς —νά βγάλῃς τὸ τσεμπέρι
— Και νᾶρθῇ ὁ Μάης ἀνθόφορτος μὰ δίχως μαντζουράνες!

ΑΪ - ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Στὸ χωριό μας, ποῦ δὲν εἶναι κι' ὀμορφότερο στὴν πλάση,
Μᾶς ἀφῆσαν οἱ γονιοὶ μας μιὰ γερόντισα ἐκκλησιά.
Δὲν τῆς ἔχουμε φκιασμένο μαρμαρένιο εἰκονοστάσι,
Τὰ καντήλια τῆς δὲν εἶνε κρουσταλλένια καὶ χρυσᾶ.

Φτωχικὰ ντυμένους ἔχει καὶ τοὺς γέρους τῆς παπάδες,
Ταπεινοὶ κ' οἱ δύο τῆς ψάλτες εἶναι πάντα ἐργατικοί.
Στὰ μανάλια τῆς μεγάλες δὲν ἀνάβουμε λαμπάδες·
Τὸν Ἀφέντη Ἀϊ-Δημήτρη τὸ μικρὸ κεράκι ἀρκεῖ !

Κι ὅμως στὸ μικρὸ της χώρος, ποῦ ὄλους κι ὄλους δὲ μᾶς πιάνει
Τοῦ Θεοῦ τὸ μεγαλεῖο τὸ αἰσθανόμαστε τρανό !
Πουθενὰ πειδ μυρωμένο δὲν καπνίζει τὸ λιβάνι —
Πουθενὰ τὸ καντηλάκι δὲ σπιθάει πειδ φωτεινό.

Τὴν καλή μας ἐκκλησιά ! . . . Ὅλοι μας ἐκεῖ στὴ μέση
Χριστιανοὶ στὴν κολυμπήθρα γίναμε κλαψαριστά.
Θὰ γελάσουμε μιὰ μέρα καὶ γαμπροὶ στὴν ἴδια θέση—
Θὰ σωπάσουμε μιὰν ἄλλη μὲ τὰ μάτια μας κλειστά . . .

Καὶ στὸν Ἄδη, ποῦ ἡ ψυχὴ μας φτερωτὴ θὰ περιτρέχει,
Θὰ γερούουμε νὰ ἰδοῦμε τοὺς Ἁγίους τοὺς σεβαστοὺς
Ἄπαράλλαχτους, ἀλήθεια, ἔτσι ὅπως αὐτὴ τοὺς ἔχει
Στὴς ξυλένιες της εἰκόνες φτωχικὰ ζωγραφιστοὺς !

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Τὰ παληά του μουράγια χρωματίζει
Μιά θλίψη ξεπεσμένης άρχοντιάς.
Μεσ' τὰ ρηχά νερά του καθρεφτίζει.
Τῆς Δόγισσας τὸ φάσμα τῆς Βενετιᾶς.

Καβάλλα στοὺς άφρούς τῆς τρικυμίας
Νύχτες τοῦ Ὁχτώβρη άπόξω του περνᾶν,
Βρυκόλακες τρανοί τῆς Ιστορίας.
Τὰ κάτεργα τοῦ Ινφάντη Δὸν Ζουάν.

Τρομάζει όταν περνᾶ κοπάδι γλάρων . . .
Κι' εἶχε κοπάδια φοῦστες μιὰ φορά !
Ναὸς τοῦ ὀλέθρου, σκάλωμα κουρσάρων.
Δεύτερο Ἀλγέρι κι' ἄλλη Μπαρμπαριά.

Τώρα τοῦ Ἐπάχτου μοιάζει τὸ λιμάνι
Σὰν ἓνα μοναστήρι καϊκῶν.
Ἄσάλευτο κι' άμίλητο. Λιβάνι
Ἡ μυρουδιά θυμίζει τῶν φυκιῶν.

Δὲν ἀμποδᾶ τὰ κύματα νὰ μποῦνε,
Φυλάει τὴν γαλήνη νὰ μὴ βγῆ!
Τόση—ποῦ ἂν τὰ μουράγια γκρεμιστοῦνε
Μέσα της ἢ φουρτούνα θὰ πνιγῆ.

Δὲ λαχταρᾶ νὰ διώχνη σὲ ταξείδια
Τὰ μικρά του καΐκια... Κι ἂν δὲ ῥθοῦν ;
Τὰ ξάρτια τους μεσ' τὰ νερά του φίδα,
Ποῦ στὸ βυθὸ δεμένα τὰ κρατοῦν !

Κι ἂν ξεκινήσουν—στὴν εὐχή του!—πρέπει
Νὰ πᾶνε τόσο μόνο μακριά,
Ποῦ ὄσο νὰ φτάσουν πάντα νὰ τὰ βλέπη
Μὲ τοῦ μικροῦ του πύργου τὴ θωριά.

Τὰ σφίγγει φοβισμένα καὶ τῆς ὄρας
Ποῦ φεύγουν μουρμουρίζει τους, θαρρεῖς:
—Φυλαχτῆτε καλά!... Φουρτοῦνες... μπόρες...
Σᾶς περιμένω νᾶρθετε νωρίς.

Και δὲν ἔχει ποτὲ κανένα νὰ φύγη
Γιὰ ταξίδι μεγάλο μιὰ φορὰ.
Κανένα δὲν ἀκούστηκε νὰ ἐπνίγη—
Σαπίζουνε στ' ἀσάλευτα νερά !

Τώρα στοιχειὸ τοῦ Ἐπάχτου τὸ λιμάνι
Ἔχει ἓνα γέρο πάντα σκεπτικό,
Ποῦ θέλει κληρονόμο πρὶν πεθάνῃ
Τὸ θάνατό του τὸν ἱστορικό.

Τὰ νοιώθει, πλούτη, δόξες, δὲλα ξένα
Ἵσα σιὸς μαύρους γνώρισε καιροὺς
Καὶ τὰ θαρρεῖ γιὰ πάντα περασμένα
Καὶ τοὺς παληοὺς του καρτερεῖ Λοκρούς !

Στοχάζεται πῶς γιὰ νὰ ξαναζήσῃ
Στὴν ἱστορία πρέπει μιὰν αὐγή
Τὸ Δωρικό λεφοῦσι νὰ γυρίσῃ
Πάλι στὴν πατρικὴ του ἀπάνω γῆ . . .

ΣΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ ΤΗΝ ΑΥΛΗ

Στου σπιτιού μου την αύλη
Τὸ κοινότερο χορτάρι
Γίνεται τὸ ποιδὸ μορφο
Τοῦ Μαγιοῦ λουλουδι !
Στου σπιτιού μου την αύλη
Τὸ χειρότερο πουλι
Δέει τὸ ποιδὸ γλυκὸ τραγοῦδι !

Στου σπιτιού μου την αύλη
Τοῦ ἡλιοῦ κάθε φιλι
Γίνεται κι' ἀπὼνα θάμα.
Στου σπιτιού μου την αύλη
Καὶ τοῦ φεγγαριοῦ τὰ χάδια
Μάγισες τῆς κάνουνε
Τῆς γρηῆς μουριῆς τὰ βράδια !

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
Τ' ἀγριοβόρι τοῦ Γεννάρη
Τσουχτερό δὲν τῶνοιωσα,
Πάντα μαλακώνει...
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
Σὰ νυφιάτικη στολή
Πέφτει ἀργὰ καὶ ποῦ τὸ χιόνι.

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
Μιά βρυσσοῦλα μοῦ μιλεῖ
Γιὰ δροσιές, γιὰ δίψες.
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλή
Τὴν ἀγάπη κάποιο χέρι
Ἐσπειρε καὶ τὰῖσε
Τῆς ψυχῆς τὸ περιστέρι !

ΧΡΥΣΕΣ ΖΥΓΑΡΙΕΣ

Στὰ παληὰ τ' ἀμπέλια τὰ ξεθυμασμένα,
Ποῦ τοὺς κόπους πειὰ δὲν τοὺς πληρώνουν,
Σκύβουν οἱ ξωμάχοι ὄλη μέρα
Καὶ τελεύονται καὶ δὲν ἀπολαβαίνουν.

Στὰ μικρὰ σπιτάκια—πάντα εὐλογημένα—
Τὰ καλὰ κορίτσια, ποὺ τὰ ἰσκιώνουν,
Ξέρουν τὸν ἀγῶνα τοῦ πατέρα
Κι' οἱ γλυκοὶ τους τρόποι πειὸ πολὺ γλυκαίνουν.

Κάτου στὸ παζάρι—χλαλοὴ καὶ ζάλη—
Μεσ' τὴ παραγκούλα τὴν ξυλένια
Ὁ μπαλωματῆς σκυμμένος στέκει
Καὶ τὰ χοντροπάπουτσα μερεμετίζει.

Στὸ μικρὸ σπιτάκι νὰ τὸν βγάλῃ
Δὲ μπορεῖ ἢ μανούλ' ἀπὸ τὴν ἔννοια
Κι' ὅσο τὴ χοντρή φανέλλα πλέκει
Τόσο εὐχὲς καὶ ξόρκια σιγομουρμουρίζει.

Πέρα στ' άκρωτήρια τὰ φουρτουνιασμένα
Γεύονται κακή θαλασσοφάγια
Οί ψαράδες μέσα στήσ τρατούλες,
Πού σάν καρυδότσουφλα χαροπαλεύουν.

Στὰ μικρά σπιτάκια, πού σάν κουρασμένα
Άκουμπούν στοῦ κάστρου τὰ μουράγια,
Τὸ θυμοῦνται πάντα οί γυναικοῦλες
Κι' ὄλο μὲ πειὸ τίμια πίστη ὑπομονεύουν.

Στὸ μακρὸ τὸ κάρο, πού βαρὺ περνάει
Καὶ τρανιάζει τὰ στενὰ σοκάκια,
Ὅλη μέρα μὲ ἄκοπη τὴ μέση
Ὅ ξανθὸς λεβέντης τὸ ταῖνι βγάζει.

Στὸ μικρὸ σπιτάκι, ποῦ μοσκοβολάει
Μὲ τὰ στολιστὰ παραθυράκια,
Ὅ πατέρας πῶχει καταπέση
Τᾶχει ὄλα στὰ χέρια κι' ὄλο εὐχὲς μοιράζει.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΣΠΙΤΟ

Γιὰ τὸ σπιτάκι τοῦ χωριοῦ θέλω νὰ τραγουδήσω
Νὰ βγάλω τ' ἄχτι μου, ποῦ δὲ μπορῶ νὰ ζωγραφίσω
Καὶ νὰ τὸ κάμω ἕνα μικρὸ καδράκι νὰ χαζεύω
Κυτάζοντάς το ποῦ καὶ ποῦ, τὴν ὥρα ποῦ δουλεύω !

Μὰ τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ νὰ σὲ καλοπιτύχω
Καὶ ν' ἀντιλαληθῇ γλυκὰ στὸν ἀνθισμένο τοῖχο ;
Ποῦ ναῦρω λόγια καὶ σκοπὸ καλὰ καὶ ταιριασμένα ;
. . . "Ἄν ἦμουν ἥλιος θ'ἄφεγγα κι' ὅλονυχτὶς γιὰ σένα !

Φεγγάρι ἂν ἦμουν θ'ἄστεκα φανάρι στὴ σκεπὴ σου
"Ἄν ἦμουν Μάης δὲ θ'ἄφευγα ποτέ μου ἀπ' τὴν αὐλὴ σου
"Ἄν μ' εἶχες βρύση στὴν αὐλὴ διαμάντια θὰ σταλοῦσα
Κι' ἂν μ' εἶχες στὸ κλουβὶ πουλὶ τ' ἀηδόνι θὰ περνοῦσα !

Καντῆλι ἂν ἦμουν τοῦ Χριστοῦ ποτὲ δὲ θ'ἄχα σβύση
Καὶ χάρος — τὸ κατόφλι σου δὲν ἤθελα πατήση !
Μὰ τέτοιος ποῦμαι, νειὸς καλὸς κι' ἀνύπαντρος ἀκόμα,
"Ἦθελα ν'ἀμπαινα γαμπρὸς στὴν πόρτα σου ἕνα γιόμα !

ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Στὸ χοροστάσι κ' ἡ Μαριὼ σήμερα θὰ κατέβη.

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἀρφάνεψε πρώτη φορὰ χορεύει.

— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι

Νυφικὰ νὰ τὰ φορέση ! —

Αὐτοὶ ποὺ λὲν πῶς εἶδανε νεράϊδες νὰ χορεύουν

Ἄς δοῦνε πρῶτα τῇ Μαριὼ κα' ἔπειτα νὰ παινεύουν.

— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι,

Μπροστινὴ μου ποιὸ σ' ἀρέσει ; —

Ποιὸς ξέρει μάγια τοῦ χοροῦ καὶ μάγεψε τὸ φίδι ;

Μιὰ σὰ σειρήτι γίνεται καὶ μιὰ σὰ δαχτυλίδι.

— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι —

Μιὰ κολλάει στὴν ἴδια θέση !

Καθὼς ἡ φλόγα τῆς φωτιᾶς λιγιέται στὴν ὀρμὴ της.

Ἔτσι λιγιέται κ' ἡ Μαριὼ καὶ παίζει τὸ κορμὶ της.

— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι,

Ἄω θὰ πέση, κ'εἰ θὰ πέση ! —

Χαρά στην άλαφράδα της ! Χωρίς φτερά πετάει.
Κάτου στο χῶμα δὲν πατεί, στή γῆς δὲν ἀκουμπάει
— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι
Ποιὸ πουλι σ' ἔχει ποδέση ! —

Οἱ βιολιτζῆδες τᾶργανα χαζίρι νὰ τὰ σπάσουν !
Φτάνει τὸ πάτο τῆς Μαριῶς καινούργια ν' ἀγοράσουν.
— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι,
Ντούπιες καὶ φλωριά πεσκέσι ! —

Ἄρχοντοπούλα μας χρυσῆ, χαρὰ στοὺς παλληκάρια
Χαρὰ στοὺς βασιλόπουλο πὺν θᾶρθη νὰ σὲ πάρη !
— Ἄσπρη φούστα καὶ βελέσι.
Ποιὸς μπορεῖ νὰ σὲ παινέση ! —

ΣΥΜΠΕΘΕΡΙΑ

Ἡ δύση μὲ τὴ θάλασσα κόκκινα κάνουν μάγια.
Θὰ πάω στὰ βενετσάνικα νὰ ξαπλώθῃ μουράγια·
Τοὺς ναῦτες θά'χω συντροφιά καὶ στοίχημα θὰ βάλω
Γιὰ τὰ καίκια πῶρχονται ποῖο θὰ περάση τ' ἄλλο.

Θὰ κόψη τὴν κουβέντα μας προβάλλοντας στὴν τάπια
Κάποια ὁμορφούλα χωριανή, γαλανομάτα κάποια,
Ποῦεине παιδί τῆς θάλασσας, κορίτσι ἑνὸς βαρκάρη,
Γι' αὐτὸ πετοῦνε γύρω τῆς ξεθαρρεμένα οἱ γλάροι!

Πόθους γλυκοὺς στῶν ναυτικῶν τὰ μάτια θὰ διαβάσω.
Θὰ κουβεντιάσουνε γι' αὐτὴ καὶ πόσο θὰ γελάσω!
Καμάρι θὰ τὴν κάνουνε μὲ ξόμπλια καὶ μὲ παίγιες
Κι' ἐγὼ δυὸ λόγια θὰ τοὺς πῶ καὶ θὰ τοὺς βάλω σ' ἔννοιες :

«—Εἶνε ντροπή σας, βρὲ παιδιά, καὶ προσβολὴ μεγάλη
Ἄχάϊδευτα κι' ἀφίλητα νὰ μένουν τέτοια κάλλη!
Γιὰ τῶν ματιῶν της τὴ φωτιά, τὸ μέλι τοῦ χειλιοῦ της
Θάπρεπε νὰ σκοτῶνεστε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

Εἶστε παιδιά τῆς θάλασσας, εἶν' τοῦ γιαιοῦ κοπέλλα.
Ἄν γίνῃ γυναικούλα σας θὰ σᾶς ταιριάξῃ τρέλλα.
Μὰ θᾶηταν τόσον ἄσχημο νὰ τὴν ἰδοῦμε ταῖρι
Κᾶποιου ξωμάχου ταπεινοῦ—γιὰ κᾶποιου καρποσέρη.

Εἶνε δική σας! Νοιώστε το!... Μὰ ποιὸς ἀπ' ὄλους θᾶχη
Τὴν τύχη αὐτὴν; Ἄς ρίξουμε λαχνὸ καὶ σ' ὅποιον λάχη.
Ἐγὼ θὰ πάω συμπέθερος καὶ χάρη θὰ φυλάξω
Ὅταν θὰ γίνῃ ὁ γάμος σας τὰ στέφανα ν' ἀλλάξω!

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Ἄχ! αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, τὸ καλοκαιράκι,
Πῶς τὸ περιμένει νᾶρθη κάθε κοριτσάκι !
Ἄνθη καὶ πουλιὰ καὶ νύχτες ὁμορφες θὰ φέρη,
Μὰ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου ἀπ' τὰ ξένα μέρη.

Ἄχ ! αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, τὸ καλοκαιράκι,
Πόσο τὸ ποθεῖ κρυφούλια κάθε κοριτσάκι !
Τὰ παιδιὰ καὶ τὸ χειμῶνα πέρα ἐκεῖ ποιὸς ξέρει . . .
Μὰ τὰ δόλια τὰ κορίτσια λυώνουν στὸ καρτέρι.

Ἄχ ! κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, τὸ καλοκαιράκι,
Τί καλὰ ποῦ θὰ περᾶση κάθε κοριτσάκι !
Τῆς καρδούλας θὰ γεμίση μ' ἄνθη τὸ πανέρι·
Δὲ θὰ παίρνη—θὰ τὰ σιάζη μόνο κάποιο χέρι. . .

Ἄχ! κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, τὸ καλοκαιράκι,
Πόσο θὰ χαρῆ, ψυχὴ μου, κάθε κοριτσάκι!
Στοὺς πλατάνους ὅλοι ἀντάμα, πλάϊ στὸ δροσονέρι
Θὰ περνοῦνε τὸ πρωὶ τους ὡς τὸ μεσημέρι.

Ἄχ! κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, τὸ καλοκαιράκι,
Τὶ χρυσὲς στιγμοῦλες θάχῃ κάθε κοριτσάκι!
Κάθε βράδυ πάντα χόρια κι' ὅμως θάβεινε ταῖρι,
Γιατί ἀπ' τὸ γιὰλὸ τὸ ἴδιο θὰ κυτοῦν ἀστέρι.

Ἄχ, κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, τὸ καλοκαιράκι,
Τὶ ζωὴ ποῦ θὰ περάσῃ κάθε κοριτσάκι!
Μὰ περνοῦν τὰ καλοκαίρια. Κι' ἓνα καλοκαῖρι
Τῆς πορτοκαλιᾶς λουλούδια θάρθῃ νὰ μᾶς φέρῃ...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΟΥ ΝΟΒΑ

Ἄγροστες τριαντάφυλλιές στολίζουν τὰ στρατόνια
Καὶ νᾶχη τὴν κατάρα τους ὅποιος ἀνθὸ δὲν πάρη !
Τὰ κυπαρίσσια ὀλόγυρα κ' ἡ θλίψη τους ἡ αἰώνια
κόβει τοῦ Ἀπριλῆ τὴ χαρά, τὴ φρίκη τοῦ Γενάρη.

Ὁ γραφικὸς εὐκάλυπτος ψηλώνει καὶ σαλεύει
Σὰν ἐμπνευσμένο ἰδανικὸ μιᾶς καθαρόαιμης νεότητος.
Κι' ἡ λεμονιά ποῦ δὲν μπορεῖ στὸ ψηλὸ του ν' ἀνέβῃ
Ἐρωτικὰ στὴ ρίζα του τινάζει τὸν ἀνθὸ της.

Γιγαντωμένες καρυδιές ἰσκίωνουν τὴ θυρμὴ τους·
Σὰν ὀρκισμένο μυστικὸ βαθεῖα οἱ φωνηὲς σὰ βᾶτα.
Ἀηδόνια, φύλλα καὶ νερὰ τὴ μουσικὴ ὑπαρξή τους
Μᾶς ὑποβάλλουν σὰ γλυκειὰ πρωτάκουστη σονάτα.

Λέγε, βρυσούλα τρίκρουνη, τὸ θρῦλο τῆς πηγῆς σου
καὶ τὰ δροσάτα μυστικά τῶν πέτρινων ἐγκάτων.
Στὰ πολυτρίχια στάλαξε—κι' ἄκουγε ἀπ' τὴ συρμὴ σου
τὴν προφητεία τῶν ἀρμυρῶν, ποῦ θὰ σὲ ποῦν, κυμάτων.

Στὰ μάτια ξαναλέγεται τὸ ἐρειπωμένο κόσμι
Σὰν παραμῦθι ἀρχοντικό, ποῦ δὲν ἀλησμονιέται.
Καὶ τὸ μέλισσι τὸ ξανθό, ποῦ ἐκεῖ τριγύρω βόσκει,
Γιὰ τὴ γλυκεία του δύναμη βουίξει καὶ παινιέται.

Μικροῦλες ποῦ διαβαίνετε, μποροῦσα ν' ἀντιγράψω
Τὴ μουσικὴ τοῦ περβολιοῦ στὰ δροσερά σας χεῖλη—
Φεύγετε ;... Πάλι μοναχὸς—καὶ γονατῶ ν' ἀνάψω
Στὸν τάφο τῶν προγόνων μου τὴ σκέψη μου καντῆλι !

ΚΕΦΑΛΟΒΡΥΣΟ

Δυὸ θάλασσεσ ἀντάμωσαν στὸ γραφικὸ ἀκρογιάλι.
Ἦ μιὰ εἶνε πρασινόφυλλη—γαλαζονέρα ἢ ἄλλη.
Καὶ παίζει ἡ αὔρα τοῦ γιαλοῦ στὰ φύλλα τοῦ πλατάνου·
Σὰν ψαροπούλα μελαψή στὴν ἀγκαλιὰ τσοπάνου.

Δελφίνια εἶνε τὰ κύματα, ποῦ φέρνουνε καβάλλα
Ξανθὲσ νεράιδεσ τοῦ γιαλοῦ στῶν πλατανιῶν τὴ σάλα·
Κ' εἶνε τ' αὐλάκια, ποῦ κυλοῦν ἀναλυτὸ κρουστάλλι,
Δρόμοι, ποῦ φέρνουν τοῦ βουνοῦ νεράιδεσ στ' ἀκρογιάλι.

Κ' ἐδῶ ποῦ σμίγουν καὶ γλυκὰ σὰν ἀδερφὲσ φιλιῶνται
Ἐδῶ τὸ μάγια δένονται κα' ἐδῶ τὰ μάγια λυθῶνται !
Τρία φεγγάρια ἔλα νὰ ἰδῆσ !—Ἀπῶνα λὲσ πῶσ ἔχουν
Τὰ φύλλα καὶ τὰ κύματα καὶ τὰ νερὰ ποῦ τρέχουν . . .

ΤΟ ΠΕΙΟ ΚΑΛΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

Κορίτσια μὴ ζηλεύετε, τὸ ξέρουμε ὄλες κι' ὄλοι
Πῶς ἔχει ἡ Φρόσω στὸ χωριὸ τὸ πειὸ καλὸ περβόλι.
Σωστὸς παράδεισος. Ἐμεῖς οἱ ἄντρες καρτεροῦμε
Νᾶχη γιορτὴ στὸ σπῖτι της νὰ πᾶμε νὰ τὸ ἰδοῦμε.
Τὴν εὐωδιά του ὅταν περνῶ καῦμὸ τὴν ἀνασαίνω
Γιατί δὲν ἔχω λευτεριά νὰ μπαίνω καὶ νὰ βγαίνω.
Καὶ σᾶς ζηλεύω, ποῦ μπορεῖ νὰ πᾶτε πᾶσαν ὥρα
Νὰ σεργιανίστε στὴ δροσιά, νὰ στολιστήτε φιόρα.

Κι' ἂν ἔχετε παράπονο γιατί ποτὲ δὲ δίνει
Γιὰ νὰ φυτέψετε καὶ σεῖς κλωνάρι μπουγαρίνι,
Κι' ἂν κάθε σπόρος πῶδωσε ποτὲ δὲν ἔχει πιάση
(Μὰ νᾶνε ἀλήθεια πῶς προτοῦ τὸν δώση θὰ τὸν βράση ;...)
Μὴ τὴν ξεσυνερίζεστε. Τὴν ἔχουν φουσκοβάλη
Πῶς τ' ἀνθη της θὰ μαραθοῦν ἅμα δανείση σ' ἄλλη.
. . . Κι' ἄς μαραθῆ τὸ χέρι του ποῦ μπῆκε στὸ περβόλι
Κι' ἔρριξε στ' ἀνθη του ὁ φονιάς ποτάσσα καὶ βιτριόλι !

ΧΟΡΤΑΡΙ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Πόσο αγαπῶ τὸ πράσινο χορτάρι
Ποῦ βγαίνει στὴν πλακόστρωτή μου αὐλή,
Κλείνει τῆς ἀγραμάδες της μὲ χάρη
Καὶ τῆς φορεῖ ἀνοιξιάτικη στολή!

Κι' ὅμως αὐτὸ κανεῖς δὲν τὸ προσέχει!
Ἐίπε ἡ μικρὴ κι' ἀχρείαστη ὁμορφιά —
Μόλις ποῦ τὸ θυμᾶται καὶ τὸ βρέχει
Μὲ δυὸ σταγόνες τῆν αὐγὴ ἢ δροσιά . . .

ὦ ! μικροσκοπικά μου ὠραία δάση,
Δενδροστοιχίες καὶ πάρκα στὴ γραμμὴ,
Τὸ μυρμηγκάκι ποῦ θὰ σᾶς περάση
Ἦθελα νᾶμουν τούτη τὴ στιγμή!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Τὸ χωριαδάκι κρέμεται στὸ πλάγι τοῦ βουνοῦ.
Ἄ! καὶ θὰ πέση στὸ γιαλὸ σὰν κόμη πῶς κυλήση!
Τ' ἄσπρα του σπίτια εἶναι θαρρεῖς ραντίσματα τοῦ ἀφροῦ
Ποῦ ἡ τρικυμία σήκωσε κ' ἔχει ὡς ἐκεῖ σκορπίση.

Τὴν ὥρ' αὐτὴ τὰ χαίρομαι μὲ τὴ χαρὰ τοῦ νοῦ
Γιατὶ κυτοῦν κατάματα τὸν ἥλιο πρὸς τὴ δύση.
Κ' ἐκεῖνος ἀπ' τὰ χρώματα, ποῦ δίνει τ' οὐρανοῦ,
τὸ πειὸ λαμπρό, τὰ τζάμια τους, κρατεῖ γιὰ νὰ στολίση!

ΤΖΑΜΙΩΤΙΣΕΣ

Στὸν πλάτανο καὶ στὸ Τζαμί, στὴν τάπια τοῦ Βεζύρη
Ὅταν ὁ ἥλιος στὰ βουνὰ τῆς Καλαβρούζας γύρη
Καὶ τῶν Σουλιώτικων σπιτιῶν τὰ τζάμια κοκκινίσουν
Μελαχροινὲς τζαμιώτισες θὰ βγοῦν νὰ σεργιανίσουν.

Κανένας δὲν τὸ πάτησε τὸ κάστρο ποῦ πατοῦνε !
Κι' ἂν μὲ καῦμὸ στενάζουνε, μὲ πόνο ἂν τραγουδοῦνε,
Κανένα δὲ στοχάζονται μόν' τὸ γραφτὸ ἀπαντέχουν !
Τοῦ κάστρου οἱ σιδερόπορτες διπλὸ κλειδί δὲν ἔχουν !

Ποιὸς εἶσ' ἐσύ, ποὺ σ' ἔπασαν τὰ μάγια καὶ σπαράξεις ;
Χρυσὸ σπαθὶ μὴν ἀκονᾶς, κεμέρι μὴν ἀδειάζεις !
Πλέξε δυὸ κληματόβεργες, κράξε καὶ τὸν παπούλη
Ν' ἀνοίξη ἡ Σιδερόπορτα, νὰ πατηθῇ τὸ Σοῦλι !

ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ

Κατάνακρα στην ξερμη άκρογιαλιά
Τοῦ άρχοντικοῦ σπιτιοῦ τὸ άπομεινάρι
Ἐναθυμάει στὸ νοῦ χρόνια παληά,
Ποῦ ώμόρφαιναν τὸν ὄλεθρο οἱ κουρσάροι.

Μπουνάτσα. Στὸν καθρέφτη της θὰ ἰδῆς
Ἐλλαγμένη τὴν ἄγρια ζωγραφιά του·
Γλυκαίνει ἐκεῖ ἡ γαλήνη τῆς ζωῆς
Τῆ θλιβερῆ γαλήνη τοῦ θανάτου.

Φουρτούνα. Κι' ὡς τὰ κύματα χυμοῦν
Ἐπανωτὰ ποιοῦ νὰ τὸ πρωτοφτάση,
Τῆ νύχτα τάχα σ' ὄλους μας θυμοῦν,
Ποῦ τῶχαν ἔμπρὸς στὰ μάτια μας χαλάση.

Κατάνακρα στὴν ξερμη άκρογιαλιά
Τοῦ άρχοντικοῦ σπιτιοῦ τ' άπομεινάρι.
Μόνη ζωῆ του μιὰ φειδοφωληά
Καὶ μόνη ἐλπίδα τὸ θρασὺ χορτάρι.

ΦΛΟΓΕΡΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Στου κάστρου τὰ χαλάσματα παίζει ὁ βοσκὸς φλογέρα.
Σιγαλινὸ σκοπέ, ποῦ ἀχεῖς μέσ' στὴ θλιμμένη ἐσπέρα,
Μοῦ ἀποκοιμίζεις τὴν καρδιά καὶ μοῦ ξυπνᾷς τὴ σκέψη.
Μὰ ποῖο κλειδί τῆς ἔδωσες ; Ποιὰ μυστικά θὰ κλέψη ;

Καθὼς κοντὰ σου σέρεται κι' ἀπάνω λάμπουν τ' ἄστρα
Διαβάξει κάποιες ἄγραφες ἐπιγραφές στὰ κάστρα,
Ποῦ λὲν πῶς δὲν ἀξίζουμε τῆς ἱστορίας οἱ τόμοι
Ὅσο ἓνας τόνος τραγουδιοῦ, ποῦ τραγουδιέται ἀκόμη.

Εὐπνα καρδιά μου κι' ἄκουσε ! Πειὸ ἀθάνατη, πειὸ αἰώνια
Κι' ἀπὸ τῆς δόξης, ποῦ χρυσᾷ σκεπάζουν δαφνοκλώνια,
Τὸ γράφουν τὰ χαλάσματα μὰ κι' ὁ βοσκὸς τὸ λέει,
Εἶνε ἡ ψυχὴ ποῦ χαίρεται κ' εἶνε ἡ καρδιὰ ποῦ κλαίει !

Παίξε φλογέρα—κι' οἱ νεκροὶ ν' ἀκούσουν Βενετσάνοι !
Αἰώνιος κι' ἀκατάλυτος δὲν εἶνε ὁ χάρος—πλάνη !
Εἶνε ἡ ζωὴ ! Κι' ἂν ὁ βοσκὸς δὲν ξανατραγουδήση,
Ποιὰ δόξα καὶ ποῖος θάνατος, ποιὰ ἀθανασία θὰ ζήση ;

ΣΤΟΝ ΚΑΤΟΥ ΔΡΟΜΟ

Ἄποψε πρωτακούσαμε τὸ λάλημα τοῦ γκιώνη
Στὸν κάτω δρόμο τοῦ χωριοῦ περιπατῶντας μόνοι.
Ὁ ἔσπερος μᾶς ἔφεγγε κ' ἦτανε τάχα ταῖρι
Τὸ θλιβερώτατο πουλί καὶ τὸ φαιδρὸ τ' ἀστέρι.
Καὶ μιὰ μικρούλα, ὦ ! μιὰ μικρὴ... ποῦ δίπλα μου ἐσκιροῦσε,
Τ' ἀστρινο γέλιο—τοῦ πουλιοῦ τὸ θρηῆνο ἀντιλαλοῦσε !

Ἀλήθεια ! Μόνο στοῦ χωριοῦ τὸν κάτω δρόμο, βράδυ,
—Λίγο καὶ δίχως ἔρωτα, λίγο καὶ στὸ σκοτάδι—
Μπορεῖ κανεὶς καὶ στῆς καρδιᾶς τὸ αἷμα λυώνει ἀντάμα
Τ' ἀνάβλεμμα ἑνὸς κοριτσιοῦ κι' ἑνὸς πουλιοῦ τὸ κλάμα !
Μπορεῖ κανεὶς καὶ στῆς ψυχῆς τὰ βάθη παρομοιάζει
Τοῦ ἐσπέρου τὴ φεγγοβολὴ καὶ τῆς μικρῆς τὸ νάζι !

ΞΟΜΠΛΙΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Θάμα κι' αὐτὸ τ' ἀποψινό !
Στὸ περιβόλι τὸ πυκνὸ
Καθὼς κοιμότουν σκοτεινὸ
Μπῆκε ἡ κυρὰ-Σελήνη
Καὶ ξύπνησε γιὰ μιὰ στιγμή
Τ' ἀηδόνι καὶ τὸ γιασεμί
Καὶ τὴ μουντὴ νεροσυρμὴ
Ποῦ δλόχρυση ἔχει γίνῃ !

Θάμα κι' αὐτὸ τ' ἀποψινό!
Σ' ἓνα σπιτάκι χωριανὸ
Μὲ κάποιον τρόπο ταπεινὸ
Μπῆκε ἡ κυρὰ - Σελήνη
Κι' ἀπλώθηκε χρυσῆ - χρυσῆ
Μὲ μιὰν ἀγάπη περισσὴ
— Ὅνειρα πῶβλεπες ἐσύ! —
Στοῦ κοριτσιοῦ τὴν κλίνη!

Θάμα κι' αὐτὸ τ' ἀποψινό!
Στὸ κοιμητήρι τ' ἀκρινὸ
Μὲ φῶς κομμένο καὶ σπινὸ
Μπῆκε ἡ κυρὰ - Σελήνη.
Κι' ὡς φωτιστήκαν οἱ σταυροὶ
Τοὺς ἔψαχνε κάτι νὰ βρῆ
Μὲ τόση φρίκη, ποῦ οἱ νεκροὶ
Φρικιάσανε κ' ἐκεῖνοι!

Θάμα κι' αὐτὸ τ' ἀποψινό!
Μέσα στὸ Κάστρο τὸ τρανό,
Ποῦ στεφανώνει τὸ βουνό,
Μπῆκε ἡ κυρά - Σελήνη
Κι' ἀμέτρητοι πολεμιστὲς
Μὲ μιᾶς χαθῆκαν σὰ σκιές
Ἔτσι ὅπως σάλπιγγες γλυκειές
Νὰ σήμαναν εἰρήνη!

Θάμα κι' αὐτὸ τ' ἀποψινό!
Τ' ἄστρα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Χορεύουν καλαματιανὸ
Μὲ τὴν κυρά - Σελήνη
Κ' ἡ θάλασσα μουρμουριστὰ
Τὸν ἦχο τάχα τοὺς βασιτᾶ
Καὶ τὴν κυρὰν εὐχαριστᾶ
Κι' αὐτὴ φλουριὰ τῆς δίνει!

ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ ΕΔΥΣΕ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Στήν τάπια, λές, σὲ σήκωνε κάποιο ψηλὸ κοντάρι
Καὶ διαλαλοῦσες λόμποντας τὴ δόξα τῆς Τουρκιάς·
Ἔσπασε τὸ κοντάρι σου κ' ἐσύ, μιὸ φεγγάρι,
Πίσω ἀπ' τὸ κάστρο τὸ παλὸ γκρεμίσεσαι καὶ πᾶς...

Παλιὸ μας κάστρο, ἡ ἀποψινὴ μορφὴ σου δὲν ὁμοιάζει
Μὲ ἄλλης βραδυᾶς! Τὸν ἴσκιο σου ντένεσαι σκοτεινὸ.
Κ' ἡ μαύρη σιλουέττα σου παρᾶξίνα φαντάζει
Σὰ μαγικὸν ἀνάγλιφο στὸν ἀστρινο οὐρανό.

Πολὺ πειὸ μυστηριώδικο σὲ νοιώθω ἀπόψ' ἐμπρός μου.
Σιμά μου ὑψώνεσαι βουβὸ κι' ὅμως σ' ἀντιθωρῶ
Σὰ μακρυνὸν ὄροσημο στὰ πέρατα τοῦ κόσμου!
Κᾶτι πειὸ πέρα κι' ἀπὸ σὲ νὰ νοιώσω δὲ μπορῶ.

Ἀπόψε μοῦ θυμᾶς πολὺ πῶς θὰ μποροῦσα, ἀλήθεια,
Κι' ἀπ' τὴν πειὸ μακρυνὴ γωνιά τῆς γῆς νὰ σὲ θωρῶ.
Ν' ἀντιλαλῶ τοὺς στίχους μου στὰ πέτρινά σου στήθια
Καὶ μὲ τὴ νοσταλγία μου πιστὰ νὰ σὲ φρουρῶ!

Ξ Ω Μ Α Χ Ο Σ

Χτὲς ὁ ξωμάχος πέρασε κι' ὁ ποῦ καλὸ τοῦ θέλει !
Σὰ σκλάβος δούλεψε χωρὶς νὰ τοῦ φανῇ ἡ δουλιά.
Μὲ τὰ λουλούδια τῆς χαρᾶς στολίστηκε τ' ἀμπέλι —
Εἶχε παρμένη κι' ὄλη του μαζί τὴ φαμελιά !

Στὸ χέρι του δὲ βάραινε καθόλου ἡ καφολόγα·
Τὴ μέση του δὲν ἔκοβε καὶ χτὲς ἡ ὀρθοστασιά·
Οὔτε ποῦ τὴν κατάλαβε καὶ τοῦ ἡλιοῦ τὴ φλόγα !
Γύρω του ἐπαίζαν τὰ παιδιὰ κι' ἐστάλαζε δροσιά.

Χάμου, στὸν ἴσκιό τῆς ἐληᾶς, στρωθήκανε τὸ γιόμα
Φαγιά ἢ γυναῖκα κένωσε καὶ τὰ παιδιὰ φιλιὰ
Κι' ἀπὸ τὰ δυὸ χορτάσανε καὶ μὲ γλυκὸ τὸ στόμα
Γλυκύτερα κοιμήθηκαν ὅλοι μαζὶ ἀγκαλιά.

Κάτου ἀπ' τ' ἀστέρια τὰ χρυσᾶ δειπνήσανε τὸ βράδυ.
—Τόσα πολλὰ δὲν ἦτανε ποτὲ τ' ἀποβραδύς!
Κι' ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πέσουνε πέντ-ἕξι στὸ πηγάδι.
Νάτα νεράκι πίνουνε. Τρέξε, μπαμπᾶ, νὰ ἰδῆς!

Στὸ κάρρο καὶ γυρίζανε... Τοὺς ἄκουσ' ἀπὸ πέρα
Χαρούμενους ἀντίλαλους στὸν κάμπο νὰ σκορπᾶν·
Στάθηκα καὶ προσπέρασαν. Τοὺς εἶπα καλησπέρα.
Κι' ἀπὸ κοντὰ τους μ' ἔσυραν στὴ γῆ τῆς Χαναάν!

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ

Πέρα στὸν κάμπο βόσκουνε τεμπέλικα τὰ βόδια.
Κάτου ἀπ' τὸν ἥλιο ἀστράφτουνε τ' ἀλέτρια στῆς γωνιές.
Τώρα περνάει ὁ θεριστῆς μὲ δρέπανα στὰ πόδια,
Χρυσᾶ δεμάτια κουβαλεῖ καὶ χιτίζει θυμωνιές.

Λάμιες τὸ γιόμα βγαίνουνε, ξωθιές μὲ τὸ φεγγάρι.
Κι' ὁ ἔρωτας, ποῦ στάθηκε κορφή στὴ θυμωνιά,
Μὲ ἀστάχι στὴ σαῖτα του χτυπᾶ τὸ παλληκάρι,
Παίζει!, μὲ ἀστάχι δεύτερο λαβώνει καὶ τὴ νειά!

Βράζει τὴν πλάση μεσ' τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ τὸ μεσημέρι.
Βαρεῖα κοιμᾶται ἡ ἀργατιά στὸν ἴσκιο ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
Κι' αὐτοὶ νὰ σμίξουν γνεύουνε σιμὰ στὸ βαλτονέρι,
Ποῦ οἱ καλαμιές τοῦς πλέκουνε κρυψῶνα ἔρωτικῆ.

Ἡ λαῦρα τοῦ μεσημεριοῦ στῆς φλέβες τους κοχλάζει,
Κι' ὁ νοῦς του στὰ λασπόνερα τοῦ βάλτου κολυμπᾶ.
Μιὰ μαύρη ἔχια τὸ δρόμο τους τὸν κολασμένο φράζει.
—Φοβᾶται καὶ στὸ νῶμο του παράλυτη ἀκουμπᾶ.

Κι' αὐτὸς τὴ σφίγγει ἀλύτρωτα στὰ μπράτσα του τ' ἀντρίκια...
— Δὲν τραγουδοῦνε τὰ πουλιά, λαλοῦνε τὰ τζιτζίκια.—

Ἰδοῦται, σκύβει, στάζοντας καὶ τὴ φιλεῖ στὰ χεῖλη...
— Λουλούδια δὲ μοσκοβολοῦν, μυρίζει τὸ τριφύλλι.—

Λυώνουν οἱ ρόζοι τῶν χειρῶν καὶ τὴ γλυκοχαϊδεύει...
— Πεταλούδιτσες δὲν πετοῦν, μιὰ σαῦρα χασταλεύει...—

Βαραίνει στὴν ἀγκάλη του... Στὰ χόρτα τὴν ξαπλώνει...
— Τὸ μυρμηγκάκι δὲν τσιμπᾷ κι' οὔτε ἡ ὄχια δαγκώνει...—

Νὰ ἰδοῦμε τώρα ὁ θεριστὴς τί τάχα θὰ θερίσῃ ;
— Ἄνθους ἀπ' τὴν ἀμάραντη λευκὴ πορτοκαλλιά
— Ἡ σάπια νερολούλουδα γιὰ νὰ νεκροστολίσῃ
Μιᾶς ντροπιασμένης, πῶπεσε στὸ βάλτο, τὰ μαλλιά ; ...

ΠΕΛΙΣΤΑ

Ποῖδς ἤρθε ἀπάνου στὰ βουιὰ τὸ Μάη, τὸ καλοκαῖρι
Σκασμένος ἀπ' τὴ χλαλοῇ κι' ἀπ' τὴν πολυκοσμιὰ
Κι' ἀπὸ δῶ πέρα διάβηκε τὸ ντάλα μεσημέρι,
Διάβηκε και δὲ στάθηκε νὰ πάρη ἀνασασμιὰ ;

Τσιφλίκι Σισμανεῖκο — κ' ἔχουν χτισμένα χάνια.
Καινούργιο σκότι βάνει ἐδῶ κανεῖς, νὰ σᾶς χαρῶ!
Τριγύρω λόγγος ἔλατα, κατάκαρδα πλατάνια.
Θάμα ! Κι' ἀπῶναν ἔλατο τρέχει τὸ κρῦο νερό.

Ὅχι μὴν τὸ κουνήσουμε τώρα ποῦ βγῆκαν τ' ἄστρα !
Δὲ μάθαιτε τί γίνεται ; Ψένει ὁ χατζῆς ἄρνι,
Μᾶς φκιάνει κ' ἡ γυναῖκα του τυρόπητα στὴ γάστρα,
Κάτου ἀπ' τὴ βρύση τοῦ κρασιοῦ παγώνει τὸ σταμνί.

Ποῖος εἶχε κόρη δίπλα του χωρὶς νὰ τὴ χαϊδέψη ;
Ποῖος στὸ ποτάμι δίψασε χωρὶς νὰ ποτιστῆ ;
Ποῖος ἐδῶ πέρα θᾶτανε καὶ πρὶν νὰ μπουζουρέψη ;
Θὰ σηκωνόταν νᾶφευγε νὰ νυχτοπερπατῆ ;

Ἐδῶ εἶνε τοῦ χωριοῦ ὁ γιατρὸς—ἄλλοι ποῦ θέν ρεμέντι!—
Κι' ὁ ταχυδρομὸς—γράμματα ταχιά μὴν καρτεροῦν ! —
Κ' οἱ χωριανοὶ τὸ δίκηο τους, δμως κ' ἐμεῖς τὸ γλέντι.
Ἄιντε νὰν τὸ βροντήξουμε κ' ἂν θέλουν μᾶς χωροῦν !

ΣΤΟΝ ΑΪ-ΓΙΑΝΝΗ

Πότε νὰ φτάση ὁ Αὐγουστος νὰ πᾶμε στὸν Ἄϊ-Γιάννη
Πρὸς τοῦ γκρεμοῦ τὸ ξάγναντο νὰ πιάσουμε κελλί,
Καὶ ξέγνοιαστα νὰ ζήσουμε, στὴ βρύση, στὸ πλατάνι—
—Στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ προσευχὲς—γιὰ γλέντια στὴν αὐλή!...

Ἡ συντροφιά σας ἱερή, παληὲς τοιχογραφίες,
ποῦ ὀλόκληρη σιολλίζετε τὴ γέρικη ἐκκλησιὰ—
Ὅμως κι' ἀπόξω καρτεροῦν μικροῦλες Παναγίες,
Μὲ ἀγνή χαρὰ νὰ παίξουμε στῶν ἰσκιῶν τὴ δροσιά!

Μακριὰ μας κάθε πειρασμός!... Ἐδῶ δὲν ἔχει βράδυ
Ἡ μέρα τῆς ἀγνῆς ψυχῆς... — Ὅλ' ἅγια κ' ἱερά!
Γράφουν σταυροὺς στὸν οὐρανὸ τῶν πουρναριῶν οἱ κλάδοι.
Σὰν ἀγιασμός μοιράζονται τῆς βρύσης τὰ νερά.

Στενό, σὰ δρόμος ἀρετῆς, περνᾶ τὸ μονοπάτι —
Πυκνὸς ὁ λόγγος γύρω μας — ναὸς τῆς παρθενιάς!
— Ψαλμοὶ τὰ ψιθυρίσματα — καντήλια οἱ ἀνθοβάτοι
Κ' ἡ μοναξιά του ἢ πρότχαρη κρασί μιᾶς κοινωνιᾶς...

Σὰν τὸν προφήτη ἀπλὸς, λαμπρὸς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει
Καὶ στέκει ὡς νὰ προσεύχεται στὴν πέτρινη κορφῇ.
Οἱ ἔρμοι λόγγοι τοῦ φυλᾶν ἀκρίδες κι' ἄγριο μέλι.
Κι' αὐτὸς σκορπᾷ μὲ ἀπλοχεριά τὴν πύρινη τροφή.

Κ' ἡ νύχτα, ἡ νύχτα πῶρχεται νωρὶς στὸ Μοναστήρι,
Βγάζει στὸ λόγγο τ' ἄχραντα μυστήρια τοῦ ναοῦ...
— Χλωμὴ καλόγηρα, ποῦ ἀγρυπνᾷ γυρτῇ στὸ παραθύρι,
Μοιάζει ἡ Σελήνη ὡς φαίνεται στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ —

* Ἀφέντη * Αἰ-Γιάννη, βλόγα μας κι' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
Νᾶρθουν ταμένοι κι' ἄταχτοι νὰ κάνουνε σταυρὸ
Καὶ νὰ σοῦ ζώσουν ἑκατὸ φορὲς τὸ Μοναστήρι
Πρῶτα μὲ κεροζώσματα κ' ἔπειτα μὲ χορὸ!

ΔΙΑΜΑΝΤΩ

Διαμάντω! Διαμάντω! Ποῦεσαι, μωρὴ Διαμάντω!
Πρώτη φορὰ ἀνεβαίνω στὸ λόγγο, στὸ βουνὸ
Καὶ δὲ σὲ βλέπω ὀλόρθη ἀπάνω στὰ τσοκάρια.
Καὶ τὸ λυπητερό σου τραγοῦδι δὲν ἀκῶ!

Διαμάντω! Διαμάντω! Ποῦεσαι, μωρὴ Διαμάντω!
Τὰ γίδια σου ἔχουν ἔμπη στὸν κῆπο τοῦ παπᾶ.
Καὶ τρέξε νὰ τὰ μάσης προτοῦ τὰ πιάση μέσα
Καὶ σὲ, βρέ κακομοῖρα, καταραστῆ βαρειά!

Διαμάντω! Διαμάντω! Ποῦεσαι, μωρή Διαμάντω!
Γιὰ φέρε ἀπ' τῆ σπηλιά σου ἓνα ξυλένιο ἀγγεῖο
Καὶ γι' ἄρμεξέ μου γάλα μπροστά σου μονοροῦφι,
Βρασμένο σὰ μαστάρια κι' ἀφράτο νὰ τὸ πιῶ!

Διαμάντω! Διαμάντω! Ποῦεσαι, μωρή Διαμάντω!
Δυστυχισμένο ἀγρίμι, ποῦ σὰ ζουλάπι ζῆς!...
Βρυσιά!... εὐτυχισμένη νὰ σὲ φωνάξω πρέπει.
Τὰ ὄσα θέλεις τάχεις καὶ τ' ἄλλα τ' ἀγνοεῖς.

Διαμάντω! Διαμάντω! Ποῦεσαι, μωρή Διαμάντω!
Γιὰ μάσε τὰ σκυλλιά σου, ποῦ πέσαν νὰ μὲ φᾶν...
Κι' ἂν δὲ σὲ ἰδῶ μοῦ φεύγει ὄλ' ἡ ψυχὴ τοῦ λόγγου,
Ποῦ μέσα σου τὴν ἔχει ἀπαγγιασμένη ὁ Πᾶν!

ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

—Τραγοῦδι γιὰ τὴν ἀργατιὰ τοῦ θεριστῆ τὸ βράδνα—

—Φεγγάρι μου, τ' ἀλῶνι σου,
Τὸ στρογγυλό σου ἀλῶνι,
Ποῖς μάλιστα σοῦ τῶχτισε,
Ποιὰ στρίγγλα σ' τὸ σαρώνει;

Τὸ πέτυχε ὀλοστρογγυλο,
—Χαρὰ σιὰ συνεργά του!
Σοῦ τῶχει κατακάθαρο,
—βελόνι βρῖσκεις κάτου!

— Κοπέλλες μου, τ' ἄλῶνι μου,
Τὸ στρογγυλό μου ἄλῶνι,
Τὸ γνοιάζεται ὁ ἀφέντης μου
Καὶ τ' ἀκριβοπληρώνει.

Ἔχει τὸν ἥλιο μάστορα
Καὶ κάλφά τὸν ἀθέρα.
Μοῦ τὸ σαρώνουν ἄγγελοι
Μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἀγέρα!

— Φεγγάρι μου, τ' ἄλῶνι σου,
Τὸ στρογγυλό σου ἄλῶνι,
Τι κριμα νᾶνε μακρὰ
Κανεὶς νὰ μὴν τὸ σώνη!

Ἄν ἦτανε σιμώτερα
Στὸ πράσινο χωριό μας,
Μέσα σ' αὐτὸ θὰ στέναμε
Τὸ βράδυ τὸ χορὸ μας!

— Κοπέλλες μου, τ' άλῶνι μου,
Τὸ στρογγυλό μου άλῶνι
Τῶχει φκιασμένο ὁ ἀφέντης μου
Τῆς λῆρες του ν' ἀπλῶνη!

Κι' ἂν ἦτανε σιμώτερα
Στὸ πράσινο χωριό σας,
Μέσα σ' αὐτὸ δὲ θᾶφηνε
Νὰ στήστε τὸ χορό σας!

— Φεγγάρι μου τ' άλῶνι σου,
Τὸ στρογγυλό σου άλῶνι
Νὰ τῶχης νὰ τὸ χαίρεσαι
Κανεῖς δὲ σ' τὸ λερώνει!

Χορεύουμε στ' ἀλώνια μας
Κ' ἔβγα τὸν Ἄλωνάρη
Νὰ ἰδῆς ἴποῦ θᾶνε σὰν κ' ἐσὲ
Χρυσᾶ - γιομάτα στᾶρι!

ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Στὴν ἀμουδιά, κάτου ἀπ' τὴν τάπια.
Τοῦ κάστρου τοῦ θαλασσινοῦ,
Ἡ βάρκα πλευρογέρονει σάπια
Τοῦ πεθαμένου ναυτικοῦ.

Ἀχώριστη συντροφισά του.
Δὲν εἶχε κι' ἄλλον ἀπ' αὐτὴ
Στὸ μαῦρο κόσμον ἐδῶ κάτου
—Μάνα, γυναῖκα κι' ἀδερφή. . .

Κι' ὁ χάρος δταν ἦρθε ἀκόμα
Σ' αὐτὴ τὸν βρῆκε μιὰ βραδυά.
Καὶ τώρα λιώνει αὐτὸς στὸ χῶμα
Καὶ λιώνει αὐτὴ στὴν ἀμουδιά.

Ἄχ! μὰ γιατί νὰ τοὺς χωρίσουν
Τὴν ὥρα ἐκείνη τὴ γραφτὴ;
Τὴ βάρκα του ἔπρεπε νὰ σκίσουν
Νὰ κάμουν κάσα του ἀπ' αὐτὴ!

Κι' ἄς μπήξουν κάνε τῶρ' ἀκόμα
Ἄπὸ τὰ σάπια τῆς πλευρᾶ
Σταυρὸ στοῦ τάφου του τὸ χῶμα
Καὶ κάγκελλα σειρὰ-σειρά...

Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

Μιά νύχτα χειμωνιάτικη
Νειρεύτηκεν ἡ κόρη
Πῶς τάχα στὸν παράδεισο
Τὴν πῆγε τ' ἀγριοβόρι.

Οἱ κῆποι του γελούσανε
Χαρὰ Θεοῦ ἀνθισμένοι
Κ' ἡ χάρη τους ἀξέχαστη.
Στὴ φαντασιά της μένει.

Ἐνα πρωτὶ μαρτιάτικο
Ἐζῶσε τὴν ποδιά της
Κ' ἔσπειρε μεσ' τὸν κῆπο της·
Τὴν ὑπνοφαντασιά της.

Κι' ὅταν τοῦ Μάη ἐγέννηκεν
Ἡ πλάστη τ' ἀνθογιάλι,
Τοῦ παραδείσου ἀνθίσανε
Στὸν κῆπο της τὰ κάλλη!

Τὸ καλοκαίρι στ' ἄνθη της
Ἄνάμεσα περνοῦσε.
Τὰ πότιζε, τὰ σκάλιζε,
Στὸν ἴσκιό τὸν κεντοῦσε

Ἄνάσαινε τὰ μῦρα τους
Καὶ μὲ τὴ βελονιά της
Τὰ κάλλη τους ξεσήκωνε
Μέσα στὸ κέντημά της.

Σὰν ἦρθε τὸ χινόπωρο
Μὲ τὰ στερνὰ γεράνια
Τοῦ γάμου της ἐστόλισε
Τὰ τυχερὰ στεφάνια.

Κι' ὅταν μαράθησαν οἱ ἄνθοι
Σ' ὄλη τὴν ἄλλη φύση,
Ξεδίπλωσε τὸ κέντημα
Τὴ σάλα νὰ στολίση!

ΣΤΕΡΝΕΣ ΑΧΤΙΔΕΣ

Εἶνε ὁμορφες οἱ πειδὸ στερνὲς τοῦ ἡλίου ἀχτίδες δταν
Πέφτουν στὸ βενετσάνικο λιμάνι καὶ περνώντας
Στῶν ἀραγμένων καϊκιῶν ἀνάμεσα τὰ ξάρτια
Τὰ νυσταγμένα του νερὰ ροδόχρυσα τὰ βάφουν.

Εἶνε ὁμορφες οἱ πειδὸ στερνὲς τοῦ ἡλίου ἀχτίδες δταν
Στοῦ λόγγου τὰ φυλλώματα συρτὰ-συρτὰ τρουπώνουν
Καὶ μπαίνοντας μέσ' τῆς φωληῆς σὰ γητεμένα φείδια
Ἐπιχρυσώνουν τῶν πουλιῶν τὰ βραδυνὰ τραγούδια.

Εἶνε ὁμορφες οἱ πειδὸ στερνὲς τοῦ ἡλίου ἀχτίδες δταν,
Χτυπώντας στὰ χρωματιστὰ τῆς ἐκκλησιᾶς μας τζάμια,
Ἐναλιγώνουνε μὲ φῶς ὑγρὸ τὰ χρώματά τους
Καὶ βάφουνε τῆς πλάκας τῆς ἔμπροσ τὴν Ὁραία Πύλη.

Ἄλλ' εἶνε πειδὸ ὁμορφότερες τὴν ὦρ' αὐτὴ ποῦ μπαίνουν
Στὴν καμαρὰ μου καὶ χρυσᾶ σκονίζουν τὰ βιβλία,
Χρυσᾶ ραντίζουν τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα τοῦ βάζου
—Καὶ ρίχνουν στὸ χαρτάκι αὐτὸ τῆς πέννας μου τὸν ἴσκιο!

ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Τὰ χρυσᾶ πουλιὰ πνίγουν οἱ γῦπες—
Καὶ θαμπώνουν σπίτια, μῶλοι, κῆποι
Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ξεχνῶ τῆς λύπης
Μεσ' τὴ νέα, ποῦ γεννιέται, λύπη!

Τὸ καρᾶβι τρέχει στὸ λιμάνι
Τὸ πουλιὶ φωληάζει τρομαγμένο.
...Οὔτε τὰ φτερά, οὔτε οἱ καπετάνοι
Φέραν τὴ χαρὰ, ποῦ περιμένω! . . .

Ὁ κρυμμένος ἥλιος ξαλαφρώνει
Τὴν ὀργή του μ' ἀστραπές, κι' ὠϊμένα!
Τὴ φτωχή μου ἐλπίδα κεραυνώνει . . .
—Κλάψε τώρα, ἐσὺ βροχή, γιὰ μένα!

ΚΡΥΟΙ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Ξανάρθε δ χειμωνιάτικος άγέρας άπό μακρυνά !
...Μās σκότωσε δλα τὰ πουλιὰ μὲ τὴ βαρειὰ σφεντόνα,
Ἐμάδησε άπό πάνω τους τοῦ κήπου τὰ κλαριὰ
Καὶ μās θυμάει δλα μὲ μιās
Τὰ παραμῦθια, ποῦ σ' ἔμās
Ἄλλους χειμῶνες ἔλεγε στὸ παραγῶνι ἡ νόνα. . .

Ἄδειο τὸ παραγῶνι πειὰ !... Τὴν πρόσχαρη φωτιά,
Συλλογισμένοι καὶ βαριοί, κανεὶς δὲν τὴ λατρεύει !
Δὲ φέγγει σὲ φαντάσματα, δὲ λάμπει σὲ στοιχειά,
Οἱ δράκοι, οἱ μάγοι, κ' οἱ ξωθιὲς
Δὲν τὴν ανάβουν στὴς σπηλιές·
Κι' άπό τὴς σπύθες τὴς καμμιά στ' άστέρια δὲ θ' άνέβη !

Ἦ ! χειμωνιάτικη ζωὴ στὸ σπῖτι τοῦ χωριοῦ
καὶ ποιὸς άπ' ὄσους σ' ἔζησαν γλυκὰ δὲ σ' ἔθυμήθη !...
Σὲ ξαναζῶ. Μὰ ποῦ ἡ χαρὰ τοῦ άλλοτινοῦ καιροῦ !...
Κρυώνει άκόμα κ' ἡ φωτιά
Ἦταν δὲν τὴ συμποῦν παιδιὰ
Κάποιο καινούργιο άκούγοντας τὴς νόνας παραμῦθι !...

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΠΑΡΑΓΩΝΙ

Ἀπόψε δὲν ἐμείναμε σὰν ἄλλα βράδρια μόνοι.
Μᾶς συντροφεύει μιὰ γλυκειὰ φωτιὰ στὸ παραγῶνι.
Ξερόκλαδα τοῦ κήπου μας, γλωρὰ τὸ καλοκαίρι
Πόσες φορές μᾶς δώσατε ἴσκιο, δροσιὰ κι' ἀγέρι!

Γι' αὐτὸ μὲ μιᾶς φουντώνετε κ' εἶνε γλυκειὰ ἡ φωτιὰ σας
Ἀνάβουν θύμησες γλυκὲς μὲ τὸ προσάναμά σας!
Καὶ στὸ χαϊδευτικὸ τῆς φῶς, ποῦ φτάνει στὴν ψυχὴ μας,
Βλέπουμε καταστρόγγυλη τὴν ἡσυχὴ ζωὴ μας. . .

Ὡς κ' οἱ κλαμοῦρες τῆς μουριᾶς γύρω μας κύκλο κάνουν!
Κι' ἂν μᾶς δροσίσουνε γλωρές, ξερὲς θὰ μᾶς ζεστάνουν,
Γιὰ νὰ μᾶς δώσουν δυὸ φορές κάποια λεπτὴ εὐτυχία...
Ὡ πατρικὸ σπιτάκι μας! κι' ὦ μητρικὴ ἐπαρχία!

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Καλὲ μὴν τσακωνόσαστε ποιά νὰ μᾶς πρωτοπάρη
Στὸ σπίτι ἀπόψε κ' ἔχουμε μπροστὰ τόσον καιρό !
Φτάνει νὰ καίη τὸ τζάκι σας, νὰ βράζη σαμοβάρι
Κ' ἐγὼ νὰ κάνω συντροφιῆς κάθε βραδυὰ μπορῶ.

Ξανθοῦλα ἐσύ, ποῦ πειὸ πολὺ, πεισματικὰ ἐπιμένεις
" Ἄς γίνῃ ἀπόψε ἡ χάρη σου ! Σὲ σᾶς θὰ ρηθοῦμε, ναί !
Μὰ μὴν ἀργήσης ! " Ἀρχισε τὸ τσαΐ νὰ ζεσταίνῃς,
Φέρε τὰ κουλουράκια σου καὶ τὸν κρουστό μελντέ.

" Ὁ δειλινὸς περίπατος μᾶς ἔχει ξεπαγιάση—
Μὰν σὰν τὰ χεῖλη τοῦ τσαγιοῦ τὴν ἄχνα ζεσταθοῦν,
Νὰ ἰδῆς τ' ἀγριολούλουδά, πῶχεις στὸν κάμπο μάση,
Μὲ πόσες ἄλλες ὁμορφιῆς μπουκέτα θὰ δεθοῦν !

Ἄχ ναί ! Τῆς ἀνεμῶνες σου σιγὰ νὰ τῆς λιχνίζη
Μεσ' στῆς ψυχῆς μας νοιώθουμε μιὰ ρυθμικὴ πνοή.
Ἄκοῦστε ! Ἄκοῦστε ! Πάλι αὐτὲς με' νότες ζωγραφίζει
Τὸ μαντολῖνο, ποῦ στ' ἀβρὰ χερῶν σας θροεῖ.

Χειλάκια, αὐτάκια, μάγουλα—Νὰ κι' ἀπὸ μιὰ ἀνεμώνη !
Μήπως δὲν εἶνε σύμφωνος, συντρόφοι μου, κανεῖς ;
Ρόδα στῆς μπάντες κέντησες με' τεχνικὸ βελόνι—
Ἄλλ' ἀνεμῶνες ἔγειναν ἀπόψε, δεσποινίς !

Μὰ τότε πῆστε μου, γιατί κ' ἐγὼ νὰ μὴ ζηλέψω ;
Ζηλεύω, φίλοι μου καλοί, φίλες μου τρυφερές !
Καὶ θέλω οἱ στίχοι μου ν' ἀνθοῦν, ἀφοῦ σᾶς τοὺς φιλέψω,
Σὰν ἀνεμῶνες τῶν ἀγρῶν—μὰ αἰώνια δροσερές.

ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ

Όλοι μας γνωρίζομαστε από ανήλικα παιδιά.
Με τὸ μικρὸ του τῶνομα ἕνας τὸν ἄλλον κράζει
Στὰ μυστικά μας δὲ μπορεῖ νὰ βάλουμε κλειδιά.
Ξέρει καθένας στ' ἄλλουνοῦ τὰ μάτια νὰ διαβάζη.

Σὰν ὄπως τὰ τρεχούμενα μοιράζουμε νερὰ
Καὶ τὰ σπαρτὰ ποτίζουμε καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα,
Ἔτσι τῆς μοιραζόμαστε καὶ θλίψη καὶ χαρὰ.
Γιὰ βρέχη σ' ὄλο τὸ χωριὸ γιὰ σ' ὄλο εἶνε λικαδά !

Γάμος ; *Αστράφτει ἀπὸ χαρὰ καὶ γέλιο τὸ χωριὸ
Κι' ἀντιλαλεῖ τὸ νυφικὸ τραγοῦδι πέρα ὡς πέρα.
Θάνατος ; *Ὅλοι θλιβεροὶ κι' ἀπ' τὸ καμπαναριὸ
Κατάμαυρο ἢ καμπάνα μας τὸν βάφει τὸν ἀγέρα.

Διάπλατα τῆς ὀξώπορτες ἢ καλωσύνη ἀνοῖ
Καὶ στὸ παλάτι τοῦ τρανοῦ καὶ στοῦ φτωχοῦ τὴν τρούπα,
Κι' ὁποῖος περάση κι' ὁποῖος μπῆ, γιορτῆ-καθημερνῆ,
Θὰ βρῆ στρωμένο καναπέ, θὰ βρῆ γλυκὸ στὴν κούπα.

Χώρα ἀπ' τῆς ἔγνοιες τῆς ζωῆς, τοὺς χάρους τοὺς πικροὺς
Μεσ' τῆς καρδιῆς μας ἔχουμε παντοτεινὸν Ἀπρίλη—
Κι' ὅσες τσουνίδες βγαίνουνε μονάχες στοὺς ἀγροὺς
Ἐκεῖ ξεμοναχιάζονται πνιχτὲς στὸ χαμομηλί...

ΕΔΩ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΑΣΤΡΑ

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα
Πῶχουν γειτόνους τ' ἄστρα
Κ' οἱ ἐρμαδιακές τους φόσσεσ
Κοράκων κρύβουν κλῶσσεσ—

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα
Ποῦ ἢ θάλασσα ἢ χαλάστρα
Μὲ κλάματα, μὲ γέλια
Τοὺσ σκάβει τὰ θεμέλια—

Ἄλλουσ καιροῦσ καὶ χρόνια
Βροντούσανε κανόνια
Κι' ἀράζανε γαλέρες
Μὲ Δόγικεσ παντιέρες.

Κολοῦσαν στὸ μεντένι
Φάντηδες σιδερένιοι
Καὶ κάνανε σεργιάνι
Ἄρχοντοι Βενετσιάνοι.

Σ' ὀλόχρυσά παλάτια
Ποῦ θάμπωναν τὰ μάτια
Γλυκὲς περνοῦσαν ὥρες
Ἄβρότατες σινιόρες.

Τί μένει; Βλέπουμε ὄλοι
Σὲ κάποιον περιβόλι
Σπασμένο ἀπομεινάρι
Τ' Ἄϊ Μάρκου τὸ λιοντάρι!

Β'

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα
Πῶχουν γειτόνους τ' ἄστρα
Κι' οἱ ἐρμαδιακὲς τους φόσσεσ
Κοράκων κρύβουν κλῶσσεσ—

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα
Ποῦ ἢ θάλασσα ἢ χαλάστρα
Μὲ κλάματα, μὲ γέλια
Τοὺς σκάβει τὰ θεμέλια—

Περάσανε ζαμάνια
Ποῦ φούσκωναν τουμάνια
Καὶ φέρναν οἱ Νοτιάδες
Περήφανες ἀρμάδες.

Στῆς τάπιες ἀπὸ μέσα
Παπαρουνίζαν φέσια
Κι' ἀπάνου ἀπ' τοὺς γουλάδες
Βιγλίζανε πασσάδες.

Κρύβανε τὰ μουράγια
Καφασωτὰ σαράγια
Καὶ λάμπαν στὰ μιντέρια
Χανούμισσες-ἀστέρια.

Τί μένει ; Βλέπουμε ὄλοι
Κατάκορφα στήν πόλη
Γιὰ μόνη θύμησή τους
Ρημάδι τὸ τζαμί τους !

Γ'

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα
Πῶχουν γειτόνους τ' ἄστρα
Κ' οἱ ἐρμαδιακές τους φόσσεσ
Κοράκων κρύβουν κλῶσσεσ—

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα,
ποῦ ἢ θάλασσα ἢ χαλάστρα
Μὲ κλάματα μὲ γέλια
Τοὺς σκάβει τὰ θεμέλια—

Στὰ τωρινά μας χρόνια
Πετοῦνε χελιδόνια
Καὶ τὸ μικρὸ λιμάνι
Μόνο γιὰ βάρκες φτάνει

Στῆς τάπες, ποῦ ὄλο ρεύουν,
Τσοπάνηδες σαλεύουν
Κ' εἰρήνη ἔχει σκορπίση
Τ' Ἄϊ-Λιδς τὸ ἐρημοκλῆσι.

Δὲ βλέπεις πειὰ σαράϊ—
Τὴν εὐτυχία χωράει
Κάθε μας Ἐπαχίτη
Τὸ φτωχικό του σπίτι.

Δὲ ζοῦμε τὴ μεγάλη
Ζωή, ποῦ ζοῦσαν ἄλλοι,
Μὰ εἶνε ἡ μικρὴ ζωὴ μας
Περσότερο δική μας...

Κι' ἀκόμα ποιὸς τὸ ξέρει
Ἢ μοῖρα τί θὰ φέρη,
Χαλάστρα κι' ἀναπλάστρα,
Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα!

I

Και τώρα ποῦ στήν ξενητιά, μανούλα μου, θὰ λείπω
Πάρε τὴν νοσταλγία μου καὶ σπείρε τὴν στὸν κῆπο.
Θέλω τὴν ὥρα τὴν καλή, ποῦ πάλε θὰ γυρίσω,
Τὸν πόνο μου ἀπειλιάτικα λουλούδια ν' ἀντικρύσω !

II

Ἄντίλαλοι μυστηριακοὶ τῆς χωριανῆς καμπάνας,
Μὲ τὰ γλυκὰ χαϊδόλογα δὲ μοιάζετε τῆς μάνας.
Τάχα πῶς εἶστε σκέφτηκα, θυμᾶμαι, μιὰν ἑσπέρα
Τὰ λόγια, ποῦ δὲν ἄκουσα, τοῦ ἀγνώριστου πατέρα !

III

Ἄνοιξαν τ' ἀπειλιάτικα λελούδια στήν αὐλή σου·
Τὰ κρῖνα εἶνε σά χάδι σου, τὰ ρόδα σά φιλή σου,
Καί μιὰ περιπλοκάδα σου λευκοὺς ἀνθοὺς γιομάτη
Σὰν τὸ γλυκό σου ἀγκάλιασμα τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι !

IV

Στὸ ἀνθόπλεχτο μπαλκόνι τῆς κεντᾶ τὸ κέντημά τῆς
Κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς γλυκὸ κελάϊδημα σταλάζει.
Τὸ κέντημά τῆς γίνεται τραγοῦδι μεσ' τ' ἀτλάζι
Καί τὸ τραγοῦδι κέντημα ἐπάνω στήν καρδιά τῆς !

V

Οι άνθισμένες λεμονιές τ' αποψινὸ βραδάκι
Στὰ περιβόλια τοῦ χωριοῦ φιλήσαν τ' ἀγεράκι
Κι' αὐτὸ τὸ σκανταλιάρικο σιγὰ-σιγὰ φυσάει
Μᾶς βιάζει ν' ἀνασάνουμε καὶ μᾶς τὰ μαρτυράει !...

VI

Μεγάλα τῆς ἀποψινῆς νυχτὸς εἶνε τὰ μάγια !
Μπρὸς στὸ φεγγάρι ἀνοίγεται μιὰ λεύκα σὰ βεντάγια,
Κ' ἡ αὔρα σὰν ἀβρότατο χεράκι σου, ὦ ἑσπέρα,
Χαϊδευτικὰ σαλεύει τὴν γιὰ νὰ τοῦ πάρη ἀγέρα !

VII

Τὴ νύχτα τοῦ ἀποχωρισμοῦ βγήκε τὸ νέο φεγγάρι
Μικρὸν κα' ὠχρὸν-ἀόρατο στὸ βάθος τ' οὐρανοῦ,
Τῶνοιωσες τώρα ; Ἦτανε τῆς Μοίρας τὸ δρεπάνι
Ποῦ τοὺς ἀνθούς μας θέρισε στοὺς κήπους τῶν καρδιῶν !

VIII

ὦ ! Παναγίτσα ταπεινή, ποῦ μέσ' στὸ ἐρημοκλήσι
Τὴν παρθενιά σου σὰν ψυχὴ καὶ σὰ ζωὴ ἔχει κλείση,
Σὰν ἔρχομαι στὴ χάρι σου, γιατί κ' ἐγὼ δὲν ξέρω,
Ἄντις κεριά—τριαντάφυλλα ζητῶ γιὰ νὰ σοῦ φέρω !

IX

Μερόνηχτα χωρίς αύγή, χωρίς Ἀπρίλη χρόνια . . .
Ποῦεῖνε οἱ καιροὶ ποῦ γύρω σου δὲν ἔπαυαν τ' ἀηδόνια !
Μιὰ πέθαμένην ἀρχοντιά τώρα ἡ σκεπή σου θάβει
Κι' οὔτε τὸ τζάκι καίγεται, οὔτε καντῆλι ἀνάβει !

X

Μὲ τὸ ξυλένιο ἀλέτρι του ὁ ζευγολάτης γράφει
Ἐλόκληρα κατεβατὰ στὸ καρπερὸ χωράφι
Γράφε ! Καὶ θάρθω τὸν καιρὸ τοῦ θερισμοῦ μὲ ζήλεια
Γιὰ νὰ διαβάσω ζωντανὰ τοῦ Θεοκρίτου εἰδύλλια !

XI

Χωριατοποῦλες τ' ἄλεσμα στὸ μῦλο καρτεροῦνε
Καὶ μὲ τὸ γέρο-μυλωνᾶ μονάχες ξενυχτοῦνε·
Ἡ νύχτα φέρνει πειρασμούς... Ἄχ! μυλωνᾶ, ποιὸς ξέρει!
Γέροντας εἶσαι—μὰ καὶ τί; Καμμιά φορὰ κ' οἱ γέροι...

XII

Κοιμᾶται τὸ βλαχόπουλο στὸ βουναλάκι ἀπλάδα.
Στρῶμα του οἱ χειμωνιάτικες διαλέτες, φλωρα δάση,
Καὶ σκέπασμά του ἡ θαλπερὴ γιοματινὴ λιακάδα.
Ποῦειντηνε ἡ χλόη, Θεόκριτε, νὰ ῥθῆ νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ!

XIII

Πῶς εἶπες ; Θέλεις ν' ἀνεβῆς μαζί μου στὸ βουνάκι ;
Εἶσαι μικρό ! Θὰ κουραστῆς, ξανθό μου κοριτσάκι.
Κι' ἂν ἀποκοῦμπι ἀπάνω μου μεσοδρομῆς γυρέψης
Φοβᾶμαι...μέσ' τὴν ἐρημιὰ μήπως μὲ μιᾶς τρανέψης !

XIV

Μαυροντυμένη σ' εἶδα μιὰ μαρτιάτικην αὐγούλα
Στὸ μονοπάτι νὰ περνᾷς τοῦ κάμπου, ἀγνή παιδούλα·
Κ' ἤθελα κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ, μὰ πρὶν νὰ σοῦ μιλήσω
Ἦθελα νᾶμουν ἀνοιξη—κάτασπρα νὰ σὲ ντύσω !

XV

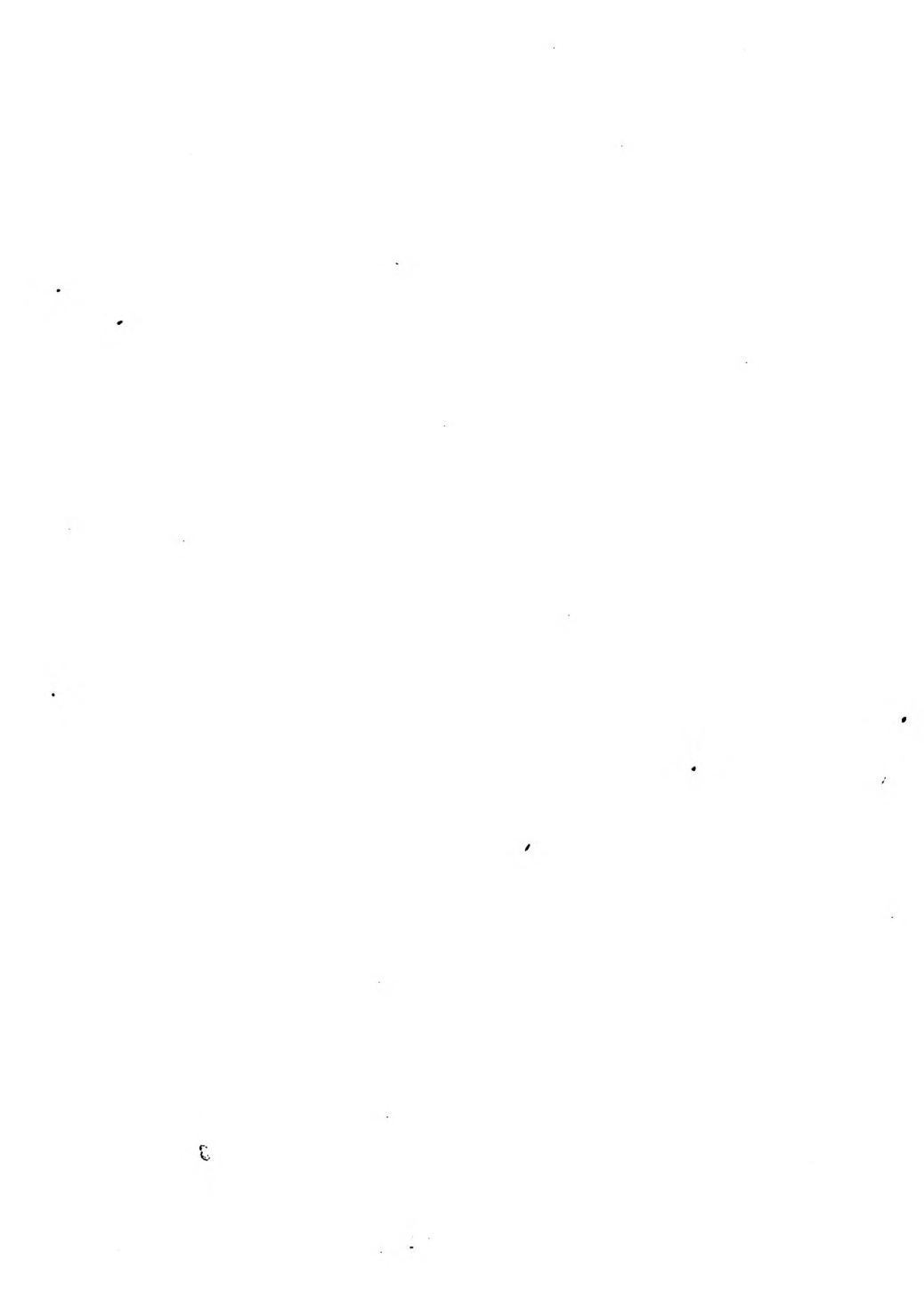
Γυρνᾶς ἀπ' τῆ βατόβρυση καὶ σ' ἀπαντῶ στὸ δρόμο
Χαμοβλεποῦσα, ντροπαλὴ μὲ τὸ σταμνὶ στὸ νῶμο.
Καὶ ποῦ ἡ ντροπὴ σου ἢ ἀδόλευτη, κοπέλλα μου, νὰ ξέρῃ
Πῶς πίνω ἀπὸ τῆς στάμνας σου κ' ἐγὼ τὸ δροσονέρι!

XVI

Ρωτῶ τὴν πονηρούτσικη, ποῦ ἔχω ἀγαπημένα,
Ποῖον ἀγαπᾷ περισσότερο, τὸν ὕπνο ἢ ἐμένα.
Κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ πειραχτῆ μοῦ λέει ἀγάλι-ἀγάλι :
— Ἐγὼ τὸν ὕπνον ἀγαπῶ μεσ' τῆ δική σου ἀγκάλη!

XVII

Μανούλα μου, όταν νοσταλγὸς πλανιέται ὁ λογισμὸς μου
Ἦλα τὰ βλέπω ἀπόμακρα μὰ ἐσένα πάντα ἐμπρὸς μου :
Μὲ μιὰ τρεμοῦλα προσευχῆς στὰ χέρια καὶ στὰ χεῖλη
Ν' ἀνάβῃς τάχα τοῦ σπιτιοῦ τὸ ἀκοίμητο καντῆλι !

Η ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

I

Όταν μιλάς στ' άλλα παιδάκια
Κ' εσύ σαν κοριτσάκι άπλᾶ,
Για τὰ κλαριά, για τὰ πουλάκια,
Για τὸ νεράκι ποῦ κυλᾶ,

Κυτάζω ἄλλοῦθ' ἐγὼ καὶ κάνω
Πῶς δὲν προσέχω διόλου ἐσᾶς...
Όμως οὔτε μιὰ λέξη χάνω
Άπ' ὅσα λές τῆς συντροφιάς!

Ό πόσο μὲ διασκεδάζεις
Μὲ τῆς κουβέντες τῆς άπλές!
Μὲ τὰ κουτούλια ποῦ ἀραδιάζεις
Καὶ μὲ τ' άνόητα ποῦ λές!

II

Νά μας οἱ δυὸ μονάχοι πάλι
Στὴν κάμαρά μου τὴ μικρή.
Σιάξεις τὰ ρόδα στ' ἀνθογυάλι
Μὲ μιὰ τρεμούλαν ἑλαφρή.

Ἄντίκρου ἐγὼ σὲ καμαρώνω
Κι' ὅταν τὰ μάτια ἔχω κλειστά
Μέσ' τὴν καρδιά μου ξεσηκώνω
Τὴ ζωγραφιά σου αὐτὴ πιστά.

Καὶ σὲ φιλῶ πρὶν φύγης πάλι
Κ' εἶνε τὸ φίλημά μου εὐχή :
—Κόκκινα ρόδα στ' ἀνθογυάλι
Νὰ σιάξης σ' ὅλη τὴ ζωή!

III

Τὴν ἀθωότη πειὰ ἔχεις χάση
— Λαλοῦν πουλάκια στὰ κλαριά—
Κ' ἔχεις, μικρούλα μου, περάση
Στὴν πειό σου ἀθώα πονηριά !

Αὐτὴ τὴν ὥρα, αὐτὴ τὴν ὥρα
Ἔχεις μιὰ χάρη ποῦ μεθᾶ.
Μὲ λιγουρεύεις σὰν ὀπώρα
Κι' ὁμως εἰς' ἄνθος μοναχά !

Ἐννοια σου ! κι' ὅταν τὸ ἄνθος δέση
Καὶ γίνῃ ὀπώρα ζουμερή,
Μεταξωτὴ ποδιὰ νὰ πέση,
Κάποια καρδιά, τὴν καρτερεῖ !

IV

Μὲ τ' ὄνομά σου σὲ φωνάζω,
Μικρούλα, τὸ χαϊδευτικὸ
Καὶ στέκομαι καὶ σὲ κυτάζω,
Ποῦ περιμένεις νὰ σοῦ εἰπῶ.

Καὶ μὲ κυτᾶς καὶ σὺ τὰ ἴδια
Μὲ τὰ ματάκια τὰ γλυκὰ
Καὶ γίνονται τὰ δύο σου φρύδια
Δυὸ ὄμορφα ἐρωτηματικά.

*Απόκριση καμμιὰ δὲν παίρνεις!
*Ὅλο σὲ βλέπω καὶ σωπῶ—
Κι' ὅμως τὰ μάτια σου δταν γέρνης
Ξέρεις τὸ τ' εἶχα νὰ σοῦ εἰπῶ!

V

Εἶνε ἡ ψυχούλα σου πλασμένη
Ἄπο ροδόφυλλα κι' ἀφρό.
Γι' αὐτὸ εἶνε τόσο εὐωδιασμένη
Καὶ τόσο τρυφερὴ γι' αὐτό.

Κι' ἂν ἀπ' τὰ ρόδα μὲ τὰ μῦρα
Κι' ἀγκάθια πέσανε μαζί,
Κι' ἂν σοῦχη μείνη κάποια ἀρμύρα
Ἄπ' τὸν ἀφρὸ μέσ' τὴν ψυχή.

Θέλω νὰ ρίξω τὴν καρδιά μου
Τ' ἀγκάθια σου νὰ καρφωθοῦν,
Θέλω τὰ χεῖλη τὰ δικά μου
Καὶ τὴν ἀρμύρα σου νὰ πιοῦν !

VI

Ἦσουν μικρὴ καὶ δὲ θυμᾶσαι
Τὴν πρώτη-πρώτη τὴ στιγμῇ
Ποῦ σὲ φωνάξανε καὶ νά σε
Μπροστά μου φάνηκες μὲ ὀρμή.

Βράδυ—κι' ὀλόγυρά μας ἦσαν
Τὰ νυχτολούλουδ' ἀνοιχτά—
Σὰν ἔθλιψα, μοσχοβολῆσαν,
Τὸ ἀβρὸ χεράκι σου σφιχτά.

Μιλῆσαμε—κ' εἶδα ἐν' ἀστέρι
Στὸν οὐρανὸ νὰ περπατῇ
Σὰ νὰ τὸ τράβηξ' ἓνα χέρι
Χρυσᾶ νὰ γράψῃ κάτι τί...

VII

Στὸν ἀνθισμένο δρόμο ἐπάνω
Σοῦ πῆρα τὸ χρυσὸ ντορό.
Ποῦ νὰ σὲ φτάσω ! Δὲν προφθάνω,
Τὰ βήματά σου νὰ μετρῶ !

Ὦ φτερωτή μου ἀλαφροπόδα
Τί γρήγορα ποῦ περπατεῖς
Πάνω στὰ κρῖνα καὶ στὰ ρόδα,
Πάνω στὴ δρόσο τῆς αὐγῆς !

Πότε ξεκίνησες καὶ νὰ σε
Μπροστὰ στὸν κήπο τὸν κλειστό !
Νὰ τὸ χρυσὸ κλειδί του κι' ἄσε
Τὴν εὐτυχία νὰ μοιραστῶ....

ΚΑΪΜΟΣ

Ποῦειντο νὰ ξαναγύριζα στὸ πράσινο χωριό,
Ποῦ μιὰ κοπέλα καρτερεῖ ματάκι' ἀγαπημένα,
Κ' ἐκεῖ ποῦ ράβει καὶ κεντᾶ σὲ κῆπον ἱσκιερὸ
Σὰν τὸ πουλάκι κελαῖδεῖ καὶ κελαῖδεῖ γιὰ μένα !

Μὰ ἐσᾶς ποῦ δὲν τὸ ξέρετε σὰν πῶς νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ !
Μιὰ φορὰ τῶκιασε ὁ Θεὸς κι' οὔτε ποῦ ζωγραφιέται !
Εὐλογημένο χρονικῆς στ' ἄνθι καὶ στὸν καρπὸ,
Σ' ἕναν παράδεισο βουνῶν, γιालῶν καὶ κάμπων κλειέται...

Στὰ καθαρὰ σπιτάκια του, σωστά—ἐκκλησιῆς τὰ λές,
Οἱ θυγατέρες ψέλνουνε καὶ λειτουργοῦν οἱ μάνες.
Ἐπάνω στὰ παράθυρα κι' ἀπόξω στῆς αὐλῆς
Μυρίζουν οἱ βασιλικοὶ κι' ἀνθοῦν οἱ μαντζουράνες.

Γλυκὲς στιγμοῦλες τῆς ζωῆς ! Διαβαίνουμε σιμὰ
Τὸ βράδυ δταν δροσιζονται οἱ κοπέλλες στὸ μπαλκόνι
Σὰν πασχαλιὰ ἡ ἀγάπη τους ἀπάνω μας κρεμᾶ
Καὶ σὰν κισσοὺς ἡ ἀγάπη μας στὰ κάγκελλα σκαλώνει.

Ποῦειντο νὰ ξαναγύριζα στὸ πράσινο χωριό,
Ποῦ μιὰ κοπέλα καρτερεῖ ματάκι' ἀγαπημένα,
Κ' ἐκεῖ πού πλένει τὰ προικιά στοῦ μύλου τὸ ζωριό
Σὰν τὸ νεράκι τραγουδεῖ καὶ γνοιάζεται γιὰ μένα !

ΑΝΟΙΞΗ

Τὴν ἀνοιξὴ μᾶς θύμησαν τῆς μυγδαλιᾶς τὰ κλώνια.
Χειμῶνα ἔμεις δὲν φεύγουμε—κεντᾶς καὶ τραγουδῶ—
Κι' ὅμως γιὰτὶ μᾶς φαίνεται πῶς σὰν τὰ χελιδόνια
Ἄπο μακρὰ τὴν ἀνοιξὴ θὰ ῥθοῦμε πάλι ἐδῶ ;

Περνοῦν καὶ δὲν τῆς νοιώθουμε τῆς μέρες τοῦ Φλεβάρη.
...Λεῖπουμε τάχα τώρα ἔμεις σὰν τὰ μικρὰ πουλιὰ
Κι' ὅταν ξαναγυρίσουμε—τὸ πλάνο μας ζευγάρι
Θὰ τραγουδήσῃ μὲ χαρὰ στὴν περσινὴ φωληά...

Καιρὸς νὰ ταξιδέψουμε! Λυώνουνε πειὰ τὰ χιόνια.
Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀγάπη μου, τὸ παραμῦθι αὐτό ;
Ποτέ μας δὲν ἐφύγαμε κι' ὅμως ὄλα τὰ χρόνια
Θαροῦμε πῶς τὴν ἀνοιξὴ πετοῦμε πάλι ἐδῶ !...

ΤΙ ΛΕΣ ΕΚΕΙ!

— Στή ρίζα-ρίζα στὸ βουνὸ
Περνάει δρομάκι ταπεινὸ
Μέσ' σὲ λιγιές καὶ βάτα
Πᾶμε γαλανομάτα ;
— Ἐκεῖ ἕνας βράχος κρύβει
Μιᾶς βλάχας τὸ καλύβι !
Θὰ μᾶς ἰδῆ κ' εἶνε κακὴ....
— Τί λές ἐκεῖ !

—Στὴν ἄρκην-ἄρκη στὸ γιαλὸ
Ποῦ σπᾶν μὲ ψίθυρο τρελλὸ
Τὰ κύματα τ' ἀφράτα
Πᾶμε γαλανομάτα ;
—Ἐκεῖ ψαρράδες πᾶνε
Τὰ δίχτυα τους τραβᾶνε
Θὰ μᾶς ἰδοῦν κ' εἶνε κακοί...
—Τί λὲς ἐκεῖ !

Πέρα στὴ βρύση τὴ διπλῇ
Ποῦ κελαιδεῖ σὰν τὸ πουλί
Κι' ἀπὸ κρουνιὰ χιονάτα
Πᾶμε γαλανομάτα ;
—Ἐκεῖ οἱ βοσκοὶ τὰ βράδια
Ποτίζουν τὰ κοπάδια
Θὰ μᾶς ἰδοῦν κ' εἶνε κακοί....
—Τί λὲς ἐκεῖ !

— Στὰ περιβόλια τὰ πυκνὰ
Πῶχουν ἀπόσκια σκοτεινὰ
Κι' ὄλο μ' ἀνθούς γιομάτα
Πᾶμε γαλανομάτα ;
— Πίσω ἀπ' τῆς πρασινάδες
Δουλεύουν οἱ σκαφτιάδες.
Θὰ μᾶς ἰδοῦν κ' εἶνε κακοί. . .
— Τί λὲς ἐκεῖ !

— Ψηλὰ στοῦ κάστρου τὴν κορφὴ
Ποῦν' ἔρημη κ' εἶνε κρυφὴ.
Ἄπὸ τὴν πίσω στράτα
Πᾶμε γαλανομάτα ;
— Ἐκεῖ γιὰ μάγια βγαίνει
Μιά μάγισσα στριμμένη.
Θὰ μᾶς ἰδῆ κ' εἶνε κακὴ. . . .
— Τί λὲς ἐκεῖ !

ΤΑ ΔΕΙΛΙΝΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Ἄν μᾶς ἔρθουν κι' ἀπόψε τὰ κορίτσια
Νὰ περάσουμε μαζί τὸ δειλινὸ
Θὰ κατέβουμε στοῦ κήπου τὴ γωνίτσα,
Ποῦ τ' ἀγιοκλημα τὴ φράζει τὸ σεμνό.

Στὰ ξυλένια θὰ καθίσουμε скаμνάκια
Κι' ἀνθηρὰ παραμερῶντας κλαδιὰ
Πολυσήμαντα θ' ἀλλάξουμε λογάκια,
Ποῦ σὰν τ' ἄνθη θὰ μυρώνουν τὴ βραδυά.

Θὰ λαλοῦνε τὰ πουλιά κι' ἂν σταματήσουν
Μὲ τὴ σύμφωνη σιωπὴ τὴν ξαφνικὴ,
Μαντολῖνα θὰ κρατοῦν νὰ ξαναρχίσουν
Τὰ κορίτσια τὴ γλυκεῖά τους μουσικὴ.

Οἱ μικρὲς μας φίλες, ἔτσι μαθημένες,
Τρυφερὰ θὰν τὸ ζητήσουνε κ' ἐμεῖς
Θ' ἀπαγγείλουμε στροφές μας ταιριασμένες
Μὲ τὴν ἄρρητη εὐτυχία τῆς στιγμῆς.

Κι' ὅταν δὲ θὰ φέγγουν πειὰ παρὰ τ' ἀστέρια
Κι' ὅλα τᾶλλα θᾶνε γύρω σκοτεινὰ
Θὰ σκορπίσουμε στὸν κῆπο ταίρια-ταίρια
Νὰ χοριάσουμε τὴ νειότη τοῦ πεινᾶ....

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Οἱ δύο μας ξαπλωθήκαμε στὰ φύκια.
Τὰ κοιμισμέν' ἀσάλευτα νερά
Μὲ ταιριαστὰ ξυπνήσαμε χάλκια
Καὶ μᾶς ἐφωσφορίσανε λαμπρά.

Στὸν οὐρανὸ σηκώσαμε τὰ μάτια
Καὶ μὲ τὴ ρίμα τῆς μαρμαρυγῆς
Τ' ἀστέρια, πὸ τοῦ ἐστόλιζαν τὰ πλάτια,
Μᾶς ἔμαθαν τὴ γλῶσσα τῆς σιγῆς.

Τεντωμένο, σὰ δείχτης, τ' ἀκρωτήρι
Μᾶς ἔδειχνε καράβια σκοτεινὰ—
Καὶ μὲ τοῦ ὄνειρου ἐμεῖς τὸ τρεχαντήρι
Τραβούσαμε γιὰ μέρη μακρυνά....

Φαντάσματα νησιῶν ὄνειρεμένα
Μᾶς ἔσερναν μακρὰ καὶ πειρὸ μακρὰ...
Ὅμιγες ὄλα! Θάλασσα ὀλοένα!
Καὶ πουθενὰ ἢ ποθοῦμενη στεριά!

Μονάχα ὅταν πειρὸ μέρα στ' ἀκρογιαλί
Ἀντήχησαν τραγούδια καὶ χαρὲς,
Στοῦ ταξιδιοῦ μας τ' ἄσωστο κανάλι
Νειόφαντες ἀντικρύσαμε ξηρὲς,

Κ' ἐκεῖ, χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβῃ,
Μὲ μι' ἀλυσσίδα χάρδια καὶ φιλιὰ
Τὸ ἐδέσαμε τὸ πλάνο μας καρὰβι
Σὲ κάποια μαγεμένη ἀκρογιαλιά....

ΕΚΔΡΟΜΗ

Θὰ πᾶ νὰ λειτουργήσουμε μιὰ μέρα στὸ ἐξωκλήσι.
Τὸ κάρρο στὸν ἐξοχικὸ τὸ δρόμο νὰ κυλήσῃ
Κι' ὡς θὰ διαβαίῃ ἀνάμεσα σ' ἀγλαντινιὲς καὶ φλύκια
Οἱ γουστερίτσες θὰ πηδοῦν, θὰ παύουν τὰ τζιτζίκια.

Στοῦ λόφου τὸν ἀνήφορο τὸ χέρι θὰ σοῦ σφίξω
Κι' ἀνάμεσα στῆς κουμαριὲς δρομαῖο θὰ σοῦ ἀνοίξω.
Ἄπο ξανθὲς ἀγράμπελες κλωνάρια θὰ σοῦ κόβω
Κι' ὄλο γιὰ φίδια θὰ μιλῶ—νὰ σοῦ γλεντῶ τὸ φόβο

Μεσ' τὸ ἐξωκλήσι—τσιμουδιὰ τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλια !
Τὴ βάβα θὰ βοηθήσουμε ν' ἀνάψῃ τὰ καντήλια,
Κι' ὄσο θὰ ψέλνῃ ὁ παπᾶς ἔμεις ἀπ' τὰ στασιδία
Βουβὰ θὰ προσευχώμαστε μὲ ταπεινὰ τὰ φροῦδια.

Ἵταν σὲ νέφη λιβανιοῦ τελειῶσ' ἡ λειτουργία
Καὶ τὴ στερνὴ μας προσευχὴν ἀκούσ' ἡ Παναγία,
Θὰ βγοῦμε ν' ἀγναντέψουμε μὲ τοῦ παποῦ τὰ κιάλια
Τὸν κάμπο καὶ τὸν ποταμὸ καὶ τὰ πλατεῖα κανάλια.

Κ' ἔπειτα θὰ κατέβουμε κατακαμπὶς στὸ μῦλο —
ἽΗ μυλωνοῦ θὰ μᾶς δεχτῆ χουγιάζοντας τὸ σκύλλο
Καὶ κάτω ἀπ' τὸν ἀπέραστο τὸν ἴσκιο τοῦ πλατάνου
Σὲ σπάρτα θὰ καθήσουμε καὶ σὲ μυρτιὲς ἀπάνου.

Μὴ θὲς νὰ ποῦμε ψέμματα ! Κανεὶς δὲν θὰ πιστέψη !
ἽΟσο κι' ἄν μᾶς τραβᾷ ἡ ψυχὴ ψηλότερα τὴ σκέψη !
Σὰν τὰ καλάθια θ' ἀνοιχθοῦν, ποῦ πήραμε μαζί μας,
Μεγαλωμένη ἀπόλαψη θ' ἄνε καὶ τὸ φαί μας !

Σὰν ἀποφᾶμε ; ἽΗ συντροφιά θ' ἀρχίσῃ τὰ τραγούδια
Κ' ἐμεῖς οἱ δύο θὰ ψάχνουμε στοὺς ὄχτους γιὰ λουλούδια.
Στ' αὐτάκια ἐγὼ θὰ σου κρεμῶ χνουδάτα κουμπουρέλια
Τὸ χνουδι θὰ σὲ γαργαλᾷ καὶ—κάκακα τὰ γέλια !

«ΜΙΣΩ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ...»

(Από γράμμα της)

I

Θέλω να γίνω άνεμοζάλη για να σου δώσω τή χαρά,
Ποῦ ἀναζητοῦνε τῆς ψυχῆς σου τὰ αἰθερομέθυστα φτερά..

Νὰ τὰ παιδέψω σὲ μιὰ δίνη, ποῦ δὲν ἀφήνει γλυτωμό,
Κι' ὅταν θὰ πέφτουν κουρασμένα για τὸν πειδὸ σίγουρο χαμό-

Τότε σ' ἐν' ἀνθισμένο δέντρο να γίνω μιὰ φωλὴ ἀφτωγή.
Ποῦ ν' ἀγαπήση τὴ γαλήνη στὴν πλανταγμένη σου ψυχὴ!

II

Θέλω να γίνω τρικυμία μιᾶς χειμωνιάτικης βραδυᾶς
Τὴν ἀλιμάνιστη βαρκούλα για να σου ἀρπάξω τῆς καρδιάς..

Στὰ κύματά μου τ' ἀφρισμένα να τὴν παιδέψω ταπεινή.
Νὰ ἰδῆ σπασμένο τὸ τιμόνι καὶ ξεσχισμένο τὸ πανί....

Καὶ τὴ στιγμή ποῦ θὰ βουλιάζη να γίνω μιὰ ρηχὴ ἀμουδιά,
Ποῦ ν' ἀγαπήση τὴ γαλήνη στὴν ταραγμένη σου καρδιά!

III

Θέλω νὰ γίνω ὀλόγυρά σου μιὰ μολυβένια συγνεφιά,
Στὴ σκέψη σου γιὰ νὰ χαρίσω τὴν ποθητὴ της ὁμορφιά.

Κι' ὅταν στὰ βάθη μου θὰ ψάχνης μὲ τῆς ψηλῆς κορφῆς τοῦ νοῦ
ν' ἀστράψω ἐγὼ καὶ νὰ σὲ κάψω μὲ τὴν φωτιὰ τοῦ κερανοῦ. .

Ἄθάνατο νερὸ θὰ φέρω νὰ σ' ἀναστήσω στὴ στιγμὴ
Καὶ νὰ σὲ κάμω ν' ἀγαπήσης τὴν ξαστεριὰ τῆ γαλανή !

IV

Θέλω νὰ γίνω μεσονύχτι βαθύ, βουβὸ καὶ σκοτεινὸ
Στῆς τρομερῆς στοῆς μου ὄλο καὶ ποιὸ βαθειὰ νὰ σὲ πλανῶ.

Κι' ὅταν στὰ σκότη, ποῦ μὲ κόπο, σκοντάφτοντας θὰ περπατῆς
τυφλὴ θὰ νοιώσης τὴν ψυχὴ σου καὶ γιὰ νὰ ἰδῆς θ' ἀπελπιστῆς

Τότε μακρὰ νὰ λαμπυρίσω μὲ τὴ μαρμαρυγὴ ἀστεριοῦ
Καὶ νὰ σὲ κάμω ν' ἀγαπήσης τὴ λάμψη τοῦ μεσημεριοῦ !

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Μέσ' ἀπ' τὰ κλεισμένα παραθύρια
Ἔλα γιὰ νὰ ἰδῆς χωρὶς μιλιὰ
Τὰ κυνηγημένα τρεχαντήρια
Καὶ τὰ διαβατάρικα πουλιά.

Τὸν παραπονιάρικο στὰ τζάμια
Ἡ βροχὴ σκοπὸ τῆς ἀρχινᾶ....
Τὸ γιὰλὸ θολώνουν τὰ ποτάμια—
Ἡ ἀντάρα κρύβει τὰ βουνά.

Φιάνει καὶ στὸ σπῆτι μας ἡ μπόρα . . .
Σκῦψε, ἀγαπητή μου, νὰ σοῦ εἰπῶ :
—Πῶς μοῦ ἀρέσει πάντα τέτοιαν ὥρα
Νά σωπαίνω καὶ νὰ σ' ἀγαπῶ !

ΧΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Τὸ θλιβερὸ χινόπωρο ξανάφθε στὸ χωριό μας,
—Θὰ νάρθω ἀπ' τὸ σπιτάκι σου τ' ἀπόγιομα, οἱ δυό μας —
Σύνεφα μαῦρα ντύσανε βαρειὰ τὸν οὐρανό.
—Μονάχοι ἕναν περίπατο νὰ πᾶμε μακρυνό.—

Μέσ' τὴ θλιμμένη συνεφιά ποῦ τόσον ἀγαπᾶμε,
—Πέρα στὸν κάμπο μακρυνὰ τὸν ἔρημο θὰ πᾶμε—
Ὅλα θᾶεινε ὁμορφότερα σὰν αὔλα ἔτσι ἀχνά !
—Κι' ὅπου τὰ μονοπάτια του μᾶς βγάλουν τὰ στενά'...—

Ἀπάνωθὲ μας τῶν κλαριῶν τὰ φύλλα ὠχρὰ μαδοῦνε,
—Λόγια γλυκὰ τὰ χεῖλη μου πολλὰ ἔχουν νὰ σοῦ εἰποῦνε—
Στοὺς φράχτες πειὰ δὲν παίζουνε σὰν ἄλλοτε πουλιά.
—Κ' ἔχουνε νὰ σοῦ δώσουνε τὰ χεῖλη μου φιλιὰ.—

Λουλούδια δὲν ἀνθίζουνε στοῦ κάμπου τὰ λειβάδια,
—Σκόρπα σὰν ἀνθη ἀπάνω μου τὰ τρυφερὰ σου χάρδια,—
Μόνο στῶν ὄχτων κρύβονται τ' ἀγκάθια κυκλαμιές.
—Τὰ χάρδια σου, ποῦ μοῦ ξυπνοῦν γλυκὲς ἐπιθυμιές.—

...Τὰ πρωτοβρόγια πιάσανε. Νά τες οἱ πρώτες στάλες !
—Τί κρῖμα νὰ μὴ μᾶς χωροῦν τῶν δένδρων οἱ κουφάλες!—
Ἄνάμεσά μας, θάλεγες, ἀστράφτει καὶ βροντᾷ
—Ναί ! Δός μου τὸ μπρατσάκι σου νὰ σ' ἔχω πειὸ κοντά.—

Τὸ μῦθο τῆς πεντάμορφης ποῦ χάθηκε στὰ δάση
—Μὴν τρέμης ἔτσι κ' ἔννοια σου μέσ' ὄλο τὸ ληροστάσι—
Θαορῶ πῶς ζοῦμε σήμερα μὲ τὴ μικρὴ ξανθὴ..
—Κάποιο σπιτάκι ἐξοχικὸ νὰ μποῦμε θὰ βρεθῆ.—

Τότε τὴν πῆραν δράκοντες σὲ γυάλινο παλάτι...
—Νά μιὰ σκεπή ! Κι' ὀλόϊσα θὰ βγῆ τὸ μονοπάτι.—
Καὶ τώρα ἐγὼ τὴν ἔκλεισα σ' ὀλόχρυση καρδιά.
—Ἐρμο τὴ σπίτι ! Ὁ ἔρωτας μᾶς δίνει τὰ κλειδιά...

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Τώρα τὸ ἀπομεσήμερο, ποῦνε γλυκὰ τὰ χάρδια
Τοῦ ἡλιοῦ καὶ κἀτι ἀόριστες γεννοῦν ἐπιθυμίες,
Στά γραφικὰ λοφόβουνα καὶ σι* ἀπλωτὰ λειβάδια
Πηγαίνουν τὰ κορίτσια μας νὰ μάσουν κυκλαμιές.

Ὡ μαγικὴ διαίσθηση τῆς νεότητος ! Μεσ* τὴν ὄρα
Ἐκεῖ κ* ἔμεις πηγαίναμε σιγὰ-σιγὰ πεζοί.
Στὸ δρόμο ἀπαντηθήκαμε. Μιὰ συντροφιά. Καὶ τώρα
Θὰ βροῦμε μαι θὰ μάσουμε τῆς κυκλαμιές μαζί...

Ὅλο χαρὰ σκορπιόμαστε μέσ* τὸ λειβάδι ταίρια
Καὶ ψάχνουμε ζευγαρωτοί... Νὰ κυκλαμιές σωρός !
Σκυμμένοι. Πλαῖι τὰ κορμιά. Μαζί-μαζί τὰ χέρια....
Γεμάτο τὸ πανέρι μας κι* ἀνανθος πειὰ ὁ ἀγρός !

Μονάχα τὸ πανέρι μας ; Μὲ κυκλαμιές γεμάτη
Καὶ τὴν ψυχὴ μας νοιώθαμε ζευγαρωμένοι ἑμεῖς !....
Ὅμως τί γέλια ! Πέσαμε πηγαίνοντας τρεχάτοι
Στὸ ρεματάκι μᾶς κρυφῆς, κ* οἱ δυό, νεροσυρμῆς,

Μαζί μᾶς ἀγγελώθηκαν τὰ χέρια μέσ' τ' ἀγκάθια...
Ὡ σταγωνίστες κόκκινες, ποῦ ἐπάλλατε κρυφὰ
Στῶν ἀβασάνιστων καρδιῶν τ' ἄδυτα μέσα βάρθια,
Ποιὰ μοῖρα σᾶς φανέρωσε μαζί-μαζί ἔτσι δά ;...

Μαζί και ξεφωνήσαμε—μιὰ σαῦρα εἶχε πηδήση !—
Ἐκεῖνη ἀπὸ τὸ φόβο της κ' ἐγὼ νὰ τὴ γελῶ.
Ἄθελα τὸ χεράκι της στὸ χέρι μου εἶχε κλείση
Κ' ἔλεγα πῶς τὸ φίληγα χωρὶς νὰ τὸ φιλῶ !

Στὸ λόφο ἀπάνω στὸ λιαστὸ καθήσαμε χορτάρι
Καὶ μπουκετάκια πλέξαμε τῆς κυκλαμιᾶς μαζί.
Τὸ πρῶτο-πρῶτο κάρφωσα στὸ στῆθος της μὲ χάρη,
Τὸ δεῦτερο μοῦ πέρασε στὴ μπουτονιέρα αὐτῆ.

Μαζί στοὺς ἄλλους γνέψαμε κατόπι ν' ἀνεβοῦνε.
Μᾶς ἔχασαν καὶ θ' ἀρχίζαν κακογλωσσιᾶς νὰ λέν...
Κι' ἄχ ! πόσο μετανιώσαμε λίγο προτοῦ νὰ ῥθιοῦνε
Γιατὶ μονάχοι μέναμε τέτοιες στιγμὲς καὶ δέν...

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Μέσ' τὴ μικρὴ μου κάμαρα σὰ βρέχη, οὐ χιονίζῃ
Στὸ τζάκι κόκκινη φωτιὰ σπιθοβολάει καὶ τρίζει
Καὶ μικρὴ συντρόφισα τὰ χέρια χουχουλίζει.

Πόσο μοῦ ἀρέσει νᾶμαστε τέτοιες στιγμοῦλες μόνοι !
Τί ὄμορφα πέφτει ἡ βροχή, τί ὄμορφα τὸ χιόνι !
Μὰ κ' ἡ μικρὴ συντρόφισα τί ὄμορφα κρυώνει !

Σὰν τὸ πουλάκι, ποῦ χτυπᾷ στὸ τζάμι, μὲ κυτάζει.
Στὴν ἀγκαλιά μου τρέμοντας νὰ ζεσταθῇ φωληάζει
Καὶ τὰ μικρὰ χεράκια της στὸν κόρφο μου τὰ μπάζει.

Νωρὶς τὰ φέρνει ἡ συγνεφιὰ τὸ ποθημένα βράδια—
Καὶ πέφτουνε πυκνὰ πυκνὰ μέσ' τὰ θαμπὰ σκοτάδια
Βροχὲς ἀπὸ τὰ φιλήματα, νιφάδες ἀπὸ χάρδια...

Μέσ' τὴ μικρὴ μου κάμαρα κανέννας μὴ ζυγώνῃ !
Ζεστάθῃτε ἡ μικρούλα μου κ' εἴμαστε οἱ δύο μας μόνοι.
Ἄχ ! ὅς μὴν πάψῃ πειὰ ἡ βροχὴ κι' ὅς μὴ σωθῇ τὸ χιόνι !

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Τὴν πειὸ μεγάλη και λευκή λαμπάδα ἐγὼ θ' ἀνάψω
Γιὰ τὸν καλό σου Ὑμέναιον, ἀγάπη μου παληά...
Θὰ τὴν ἀνάψω μοναχὸς κι' ὡς κάτου θὰ τὴν κάψω—
Δὲν πρέπει μήτε κι' ἀπὸ αὐτὴ νὰ μείνη μιὰ σταλιά !

Κι' ἀνήμερα στὸ γάμο σου τὰ δῶρα μου δὲ θ' ἄνε
Οὔτε ἀνθογιάλια ὀλόχρυσα, οὔτε δροσάτοι ἀνθοί,
Μὰ δυὸ παληὰ τριαντάφυλλα, ποὺ ὠραῖα θὰ ταιριᾶνε,
Στὸ νυφικὸ σου φόρεμα κι' ἄς ἔχουν μαραθῆ !...

Στὰ ξένα μάτια θὰ γινοῦν γλωρὰ καθὼς τὴν ὥρα
Ποῦ ντροπαλὰ μοῦ τᾶδωσες μικρὴ παιδοῦλα ἐσὺ—
Κι' ἂν τότε τὴν ἀγάπη σου μοῦ ἐψιθυρίσαν, τώρα
Τὴν παιδ' θερμὴ μου θὰ σοῦ εἰποῦν εὐχούλα καὶ χρυσῆ!

Δροσιὰ θᾶχουν στὰ φύλλα τους. Σὰν ἀπομείνης μόνη
Πιέ την κρυφὰ καὶ πέταξε τὰ ρόδα μας μακρυνά....
Θᾶνε τῆς Λήθης τὸ νερό.—Δροσίσου καὶ λησιμόνει!
Θᾶν' τὰ στερνὰ μου δάκρυα.—Καὶ μὴ δακρῦζης παιὰ!

Τί ἄλλο ἀκόμα ; ... Ἐνα φιλάκι ἀλλάξαμε, καυμένη!
Θὰ σ' τὸ γυρίσω, ὅταν φιλῶ τὰ στέφανα κι' αὐτὸ
Ἄπ' τὸν παλιό μας ἔρωτα, τίποτα νὰ μὴ μένη
Καὶ μόνο τὴν ἀγνότη του νᾶχης γιὰ φυλαχτό!

ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑΣ

Ἄξέχαστες κι' ὄνειρευτὲς νύχτες τῆς ἀκροθαλασσιᾶς,
Ἄναπολῶντας σας βαθειὰ δροσίζω τὴν ψυχὴ μου !
...Μαζί-μαζί βαδίζαμε πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι
Καὶ σέβναμε στὰ κύματα κοντά μας τὸ φεγγάρι.

Ἄπ' τῆς σπηλιᾶς τῆς Καλυψῶς ἔφερνε μῦρο ἢ ἄρμη
Καὶ τῶν Σειρήνων ἔφερναν τὰ κύματα τραγοῦδια.
Ἦταν τραγοῦδι σιγαλὸ κι' αὐτὸ τὸ βᾶδισμά μας
Στῆς ἔρημης ἀκρογιαλιᾶς τὴν ἄσωστη ἀμουδιά.

Στὰ καστανὰ ματάκια σου κυλοῦσε τὸ φεγγάρι
Σ' αὐτὸ παρὰ στὰ κύματα πειὸ πλούσιο καὶ χρυσὸ
Ἔσκυβα ἐγὼ καὶ τῶπινα καὶ τὰ χρυσᾶ του πλούτη
Τᾶκουγες μέσ' τὰ λόγια, ποῦ μοῦ ἐμπνέαν τὰ φιλιὰ...

Ἄξέχαστες κι' ὄνειρευτὲς νύχτες τῆς ἀκροθαλασσιᾶς,
Ἄναπολῶντας σας βαθειὰ δροσίζω τὴν ψυχὴ μου !
Γλυκειὰ καὶ τοῦ παντοτεινοῦ χαμοῦ σας εἶνε ἡ θλίψη
Γιατί σᾶς ζοῦσα κ' ἤξερα νωρὶς πῶς θὰ σᾶς χάσω....

ΑΙΣΘΗΜΑ

Ούτε νὰ σοῦ χαρίσω ἀνθὸ, οὔτε ἄσμα νὰ σοῦ ψάλω !
Κι' ἔχω ἓνα κῆπο δλον γιὰ σέ, μόνο γιὰ σέ μιὰ λύρα
Οὔτε τὸ χέρι σῶσφιξα, οὔτε φιλι,σοῦ πῆρα—
Κ' ἔχω ἀπὸ σένα γλυκαθῆ ὅσο ἀπὸ τίποτε ἄλλο !

Λουλούδι μου δὲ μύρισε, οὔτε ἄκουσε τραγοῦδι.
Κι' ὁμως τὸν κῆπο πόθησε, καθὼς τῆ λύρα ὀρέχτης·
Οὔτε τὸ χέρι μῶδωσε, οὔτε φίλι μου ἐδέχτης—
Κ' ἔχεις μαζί μου μιὰ ντροπὴ παράξενη, ἀγγελουδι !

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΣΑ

Τῆς γνωριμιᾶς μας τὴ στιγμὴ δὲ θὰ τὴ λησμονήσω !
Ἡ γοητεία σου λαμπρὰ μοῦ χρύσωνε τὸ νοῦ
Καθὼς ἡ Δύση ἀντίκρουε τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ
—Καὶ σὰν τὴ λίμνη ἐρήγιζα νὰ τὴν ἀντιφεγγίσω...

Κάποτε μόνη θέλησες μπροστὰ νὰ προχωρήσης·
Κι' ὅπως ἐπροβαλλόσουνε στὸ ἄπειρον ὀρθή
Ἐφάνταζες στὰ μάτια μου κι' ὡς μέσα στὴν ψυχὴ
Σὰ ζωντανὸ θαυμαστικὸ στὸ μεγαλεῖο τῆς Δύσης !

ΞΕΝΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ξένο πουλάκι πέρασε στὸν ἀνθισμένο κῆπο
Κ' ἐμάδησε τῆς λεμονιᾶς μὲ τοῦ φτεροῦ τὸ χτύπο.
Κελαΐδησε. — Κι' ἂν ἔσταξεν ἡ μέλισσα τὸ μέλι
Ἡ πεταλούδα σὰν τρελλὴ νὰ ζευγαρώσῃ ἂν θέλῃ,

* Ἀπὸ τὸ ζήλεια στὴ φωλιὰ τ' ἀηδόνι ἂν ἐτρελλάθῃ
— Μὰ ἐγὼ τὸ πειδὸ βαρύτερο, τὸ πειδὸ κακὸ ἔχω πάθῃ!
... Γιατί ἂν οἱ ἀνθρώποι τὰ πουλιὰ νοιώθουν μὲ κάποιον τρόπον
* Ἄλλοι! δὲ νοιώθουν τὰ πουλιὰ τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων!

* Ὅπως σηκώθῃ καὶ πετᾶ πειδὸ πέρα καὶ πειδὸ πέρα
Τὸ ἀκολουθᾶνε οἱ στίχοι μου τοῦ κάκου στὸν ἀγέρα. . .
Δὲν τοὺς ἀκούει! Τόσην καρδιά σ' αὐτοὺς γιατί νὰ κλείσω;
Πετᾶ — καὶ μὲ τὸ ρέμα του μοῦ τοὺς γυρίζει πίσω!

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

—Τώρα, πὸν μεγαλώσαμε κ' εἴμαστε ἄλλοῦ γνοιασμένοι.
Γιὰ τὴν παλιὰν ἀγάπη μας, παλιὰ μου ἀγαπημένη,
Θ' ἀνέβω στὸ σπιτάκι σου μιὰ μέρα νὰ τὰ ποῦμε,
Τὸ παραμῦθι τῶν καλῶν καιρῶν νὰ θυμηθοῦμε . . .

—Γιὰ τὴν παλιὰν ἀγάπη μας, παλιή μου ἀγαπημένη,
Ἄσε οἱ καρδιές μας μυστικά καὶ χῶρια νὰ τὰ λένε...
Καὶ μὴν ἐρῆθῃς ! Θ' ἀπλώνουμε κ' ἡ μνήμη θὰ μᾶς δίνη
Κάποιους ἐρωτικούς καρπούς, ξερούς, πῶχους πικρίνη !

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

Μὲ ποιὸν νὰ σοῦ γυρίσω τὸ μαντῆλι
Ποῦ μοῦπεσε κάποια βραδυὰ στὰ χέρια;
Θ' ἀργήση ἀκόμα ἢ ἀνθήση τοῦ Ἄρκου, ἢ
Δὲν ἔχω ἓνα ζευγάρι περιστέρια...

Τὸ χαίρομαι γλυκά. Κι' ἂν δὲ σφογγίξη
Δάκρυα χαρᾶς ἢ δάκρυα λύπης—ὄχι!—
Ἡ καρδιά μου φαιδρὰ νὰ τ' ἀνεμίξη
Σημαία ἐρωτικῆς εἰρήνης τῶχει!

Τὸ τίναξα ὅμως στὰ βουνὰ ἓνα βράδυ
—Λευκὸ—καὶ τὰ βουνὰ γεμίσαν χιόνι.
Τὸ τίναξα στὸν κήπο μου κ' οἱ κλάδοι
Γεμίσαν ἄνθη. Τῶστρωσα σεντόνι

Κ' ἡ ψυχὴ μου, πὸ ἐπάνω τοῦ ἐκοιμήθη
Εἶδε ὄνειρα γλυκά...Μὰ τί σέ νοιάζει,
Μικρούλα ἐσέ, γι' αὐτὸ τὸ παραμῦθι,
Ποῦ τὴ μαντηλοθήκη σου πειράζει ;

...Δὲν τῶχασες ! Κι' ὅταν μακρὰ σοῦ γνέψω
Στὸ γυρισμὸ μου—θᾶινε αὐτό ! Μὰ ὡς τόσο·
Ἄν δὲν τ' ἀναγνωρίσης θὰ πιστέψω
Πῶς τάχα δὲ θὰ θέλῃς νὰ σ' τὸ δώσω !

Τρέχει νερό—λαλεῖ πουλι—τὰ φύλλα ψιθυρίζουν—
Κόρη στὴ βρύση τραγουδεῖ—παιδάκια ξεφωνίζουν—
Κοπάδι πρόβατα περνοῦν—στὸ κάστρο ἢ κουκουβάγια—
Ὁ μῦλος τῆς ἀκρογιαλιᾶς—τὸ κῦμα στὰ μουράγια—

Χίλιες φωνές σὰ μιὰ φωνή σὲ τραγουδοῦν, ζωὴ μου !
Νὰ λυώση θέλω ἀνάμεσα στῆς χίλιες κ' ἡ δική μου
Κι' ὅσοι θὰ τὴν ἀκούσουνε—ὄλοι νὰ τὴ νομίσουν
Σὰν κάτι ἀπ' ὅλες, κάτι ποῦ νὰ μὴ τὸ ξεχωρίσουν.

Στεφάνια δὲ νειρεύομαι, ζωὴ, νὰ μοῦ χαρίσουν.—
Θέλω μονάχα οἱ χωριανοὶ νὰ μοῦ καταλαλήσουν
Πῶς κάτου ἀπ' τὰ πλατάνια μας κι' ἀπάνου στ' ἀκρογιαλί
Ἄναγυρητὴ σὲ φίλησα μέσ' τῆ θερμῆ μου ἀγκάλῃ !

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ - ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

- ΣΤΗΝ ΚΟΖΑΝΗ ὑπὸ 'Ιουλίας Δραγούμη, τερπνότατα διηγήματα ἐν τῶν πολέμων 1912—1913 εἰκονογραφημένα.
- ΟΔΟΙ ΜΑΖΙ ὑπὸ 'Ιουλίας Δραγούμη, πρωτότυπα παιδικὰ διηγήματα.
- Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΠΟΥ ΒΑΡΙΕΤΑΙ ὑπὸ 'Ιουλ. Δραγούμη, διάφοροι 'Ιστορίαι διὰ παιδιὰ.
- Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΗΜΟΣ ὑπὸ Γ. Δροσίνη, διηγήσεις ἐν τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως, ἔκδοσις εἰκονογραφημένη.
- ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ ὑπὸ Π. Σ. Δέλτα. Δύο τόμοι, ἔκδοσις εἰκονογραφημένη.
- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ ὑπὸ Π. Σ. Δέλτα. Τερπνότατα ἀναγνώσματα μὲ εἰκονογραφίας.
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ὑπὸ Π. Σ. Δέλτα. Διήγημα ἱστορικὸν εἰκονογραφημένον.
- ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ὑπὸ Π. Σ. Δέλτα. Μικρὰ διηγήματα ἀπὸ τοὺς πολέμους 1912—1913.
- ΜΥΘΟΙ καὶ ΘΡΥΛΟΙ ὑπὸ 'Αλεξάνδρου Σ. Δέλτα, πρωτότυπα μυθολογικὰ διηγήματα, ἔκδοσις εἰκονογραφημένη.
- ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ, τερπνὸν διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
- Ἡ ΜΑΡΙΑ ἢ τὸ 'Ανθοφόρον κάνιστρον, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
- Ἡ ΜΙΚΡΑ ΚΑΔΥΒΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
- Ο ΑΙΜΙΔΙΟΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
- Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΜΠΟΡΟΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
- Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΚΕΤΗΣ, ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
- Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΤΕΛΛΟΥ, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ χαρτόστινον.
- Ο ΠΕΡΣΕΥΣ Μυθολογικὸν διήγημα ὑπὸ Μ. Κωνσταντινίδου.
- Ο ΘΗΣΕΥΣ
- ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ὑπὸ Γ. Κούρτη.
- ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΝΔΕΡΣΕΝ κατὰ μετάφρασιν Δ. Βικέλα.
- Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν ὑπὸ Α. Κουρτίδου.
- ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ πρωτότυπα καὶ ἀνέκδοτα ποιήματα ὑπὸ Ἰ. Πολέμη.
- Ο ΓΕΡΟΣΤΑΘΗΣ ἢ ἀναμνήσεις παιδικῆς μου ἡλικίας ὑπὸ Δ. Μελᾶ, τρεῖς τόμοι.
- ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ 'Αδειφῶν Γρύμμ.
- ΕΜΜΕΤΡΟΙ ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ 'Αλεξ. Ψύλλα.

ΣΤΥΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ (ΠΡΑΣΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ)

1. Ἡ Ζωή μου.....	Δ. ΒΙΚΕΛΑ.....	Δρ. 5.—
2. Οἱ Μέλλοντες Στρατιῶται....	Μ. ΠΑΟΥΣΑ.....	» 2.—
3. Ἡ Ἀγωγή.....	Ε. ΣΠΕΝΣΕΡ.....	» 1.50
4. Τὰ Χημικά Διπάσματα.....	Ρ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ	» 1.75
5. Χῶροι καὶ Λαοὶ τῆς Εὐρώπης	Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ.	» 2.—
6. Ἐπιστολαὶ πρὸς Πρωτοβάλην	Α. ΚΟΡΑΗ.....	» 1.65
7. Εἰκόνας Ἀρχ. Ἑλλήν. Ἱστορίας	(μετὰ κειμένου)	» 1.75
8-10. Βυζάντιον καὶ Βυζαντινὸς		
11. πολιτισμὸς τεύχη τρία ..	ΕΣΣΕΔΙΓΓ	» 2.20
12. Ἐγκόλιον τῶν Νέων τευχ. Α'	Α. ΒΕΝΕΔΕΤΤΗ..	» 0.80
13. Ἐγκόλιον τῶν Νέων » Β'	Α. ΒΕΝΕΔΕΤΤΗ..	» 1.40
14. Γνώμαι.....	ΑΔ. ΚΟΡΑΗ.....	» 0.50
15. Στρατιωτικὰ Διηγήματα....	Ε. ΔΕ-ΑΜΙΤΣΗ...	» 0.80
Τὰ πρῶτα Βήματα τῆς Ἀν- θρωπότητος.....	Α. ΚΟΥΡΤΙΑΟΥ...	» 2.00
16. Πολεμικὰ Διηγήματα.....	(βραβευθέντα)...	» 1.40
17. Ἡ Βυζαντινὴ Θεσσαλονίκη	Α. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ..	» 1.00
18. Δύο ἐχθροὶ τοῦ Ἀνθρώπου (Κῶνσταντίνος-Μυῖται)	Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΟΥ.	» 0.60
19. Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ποίησις	Σ. Κ. Σ.....	» 0.60
20. Ἐκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.	Α. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ.	» 0.60
21. Σύντομος Ἱστορία τῆς Ἑλ- ληνικῆς γλώσσης.....	Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΑΚΙ.	» 0.90
22. Τὸ Ἅγιον Ὄρος.....	Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ.....	» 2.75
23. Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Α'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ.....	» 2.00
24. Μαργαριτάρια καὶ Γουναρικὰ	Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΟΥ	» 0.70
25. Ἡ Ἁγία Σοφία.....	Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ.....	» 2.25
26. Ἡ Μ. Ἑβδομάς καὶ τὸ Πάσχα	Α. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ.	» 0.75
27. Ἀστέρες	Α. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ..	» 1.65
28. Ἀξιώσεις Ἐργασίας Κεφαλαίου	Κ. ΔΟΣΙΟΥ..	» 2.00
29. Μετέωρα	Α. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ...	» 3.40
30. Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Β'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ.....	» 1.90
31. Αἱ Γυναῖκες εἰς τὴν Λαογραφίαν	Σ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΔΟΥ	» 2.65

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν ἐξόδων. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προστίθεται 30 ο) ἐπὶ τῆς τιμῆς ἐκάστου.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΗΣΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ
ΕΚ 450 ΣΕΛΙΔΩΝ ΠΥΚΝΟΤΥΠΩΜΕΝΩΝ
ΠΛΟΥΣΙΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΜΟΝΟΝ ΕΡΓΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ : 1922

Κύριοι σκοποί αὐτοῦ εἶναι: α') ἡ συγκέντρωσις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἔθνους κατὰ τὸν διεξαγόμενον ἐκπολιτιστικὸν ἀγῶνα ἐν τῇ Ἀνατολῇ, β') ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔρευνα τῶν ἀπελευθερωθεῖσων νέων ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ τῶν ὑπολειπομένων ἀλυτρώτων, γ') ἡ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετηρίδος ὑπόμνησις τῶν κατὰ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα μεγαλουργημάτων καὶ ἡ ἀνασκόπησις τῆς ἔκτοτε συντελεσθείσης προόδου καθ' ἅπαντας τοὺς κλάδους τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἄδεται μὲ Βυζαντινὸν ἐξώφυλλον Δραχ. 15.—
Χαρτόδετον > 20.—
Πανόδετον > 22.50

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ 1915

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φωτερὰ Σκοτάδια γ' ἔκδ.

Κλειστὰ Βλέφαρα β' ἔκδ.

Σταλακτῖται }

Ειδύλλια }

Ἀμάραντα }

Γαλήνη }

Ἐξαντληθέντα τυπώνονται εἰς β' ἔκδ.

Θὰ βραδιάζη }

Εἶπε... }

Ἀλκωνίδες }

Πύρινη Ρομφαία }

Ἐκδίδονται προσεχῶς.

Π Ε Ζ Α

Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ β' ἔκδ.

Ἀμαρυλλίς γ' ἔκδ.

Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης β' ἔκδ. εἰκονογραφημένη.

Διηγήματα τῶν Ἀγρῶν καὶ τῆς Πόλεως β' ἔκδ. εἰκονογραφ.

Ὁ Μπαρμπαδηῆμος β' ἔκδ. εἰκονογραφ.

Ἀναμνήσεις καὶ Ἐντυπώσεις (τυπώνονται εἰς β' ἔκδοσιν)

Ἔρση (ἐκδίδεται προσεχῶς).

Ἑλληνικὴ Χαλιμά : τὰ ὀραιότερα παραμύθια τοῦ Ἑλληνικοῦ
λαοῦ, εἰκονογραφημένα.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝ. Ν. ΣΙΔΕΡΗ - ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐξεδόθησιν :

	Δραχμαί
Ἀθήνα Γ.	Ἡρωϊκὸν Ξεκίνημα 6.—
—	Ἀγάπη στὸν Ἐπαχτο 4.—
Ἀννίνου Χ.	Ἀττικαὶ Ἡμέραι 5.—
Γρυπάρη Ν.	Σκαρβαβαῖοι καὶ Τερραζόττες 5.—
Δάφνη Στ.	Τὸ Ἀνοιχτὸ Παράθυρο (ποιήματα) 5.—
Δροσίνη Γ.	Φοιτερὰ Σκοτάδια (ποιήματα) 6.—
—	Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα) 6.—
—	Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ 5.—
—	Διηγήματα (τῶν ἀγῶν καὶ τῆς πόλεως) 6.—
—	Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάτης (διήγημα) 6.—
—	Ἑλληνικὴ Χαλιμὰ 5.—
—	Παιδικὰ Παραμύθια 5.—
—	Ἔρση (ἐκδίδεται προσεχῶς)
Δημητρακοπούλου Π.	Ἡ Σιδηρὰ Διαθήκη (κοινωνικὴ Φυσιολογία) 6.—
Λυκοῦδη Ἐμ.	Διηγήματα 5.—
—	Τὸ Σπιτάκι τοῦ Γαλοῦ 5.—
Μπάρετ Ο.	Αἱ ἡμέραι τοῦ Νέρωνος 10.—
Μωραϊτίδου Α.	Διηγήματα τόμοι 5, ἕκαστος 6.—
Παπαντωνίου Ζ.	Τὰ Χελιδόνια (ποιήμ. γιὰ πᾶσιὰ τονισμένα) 10.—
Πολέμη Ι.	Σπασμένα Μάρμαρα (ποιήματα) 6.—
—	Ὁ Βασιλῆας Ἀνήλιαγος 5.—
—	Τὸ Παλῆό Βιολί 5.—
—	Εἰδύλλια Θεοκρίτου 6.—
Προβελεγγίου Α.	Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαϊτε (εἰκονογραφημένον) 6.—
Τανάγρα Ἀγγέλ.	Οἱ Σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου (διήγημα) 8.—
—	Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς (πολεμικὰ διηγήματα) 5.—
—	Ἡ Μεγαλόχαρη (διήγημα) 5.—
—	Μαῦρες Πεταλοῦδες (διηγήματα) 4.—
Τσοκοπούλου Γ.	Γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου 5.—
—	Ξανθές! Μελαχρῶνές! 4.—
Φεγιέ Ὀκτ.	Ἱστορία ἐνὸς πτωχοῦ νέου 5.—